

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 579

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 4 august 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 307 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și ale art. 10 ¹ —10 ⁴ din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici	2–6	1.205. — Ordin al ministrului transporturilor privind publicarea acceptării amendamentelor la Codul internațional din 1994 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 1994), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.351(92) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 iunie 2013	22–23
Decizia nr. 362 din 25 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	7–10	1.206. — Ordin al ministrului transporturilor privind publicarea acceptării amendamentelor la Codul internațional din 2000 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 2000), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.352(92) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 iunie 2013	23–24
Decizia nr. 372 din 26 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 4 și art. 386 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968.....	11–12	2.325/C. — Ordin al ministrului justiției privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului justiției nr. 1.318/C/2012 pentru aprobarea Normelor de acordare a drepturilor de hrană, în timp de pace, personalului din sistemul administrației penitenciare.....	25–26
Decizia nr. 406 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	13–16	ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
Decizia nr. 408 din 3 iulie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	16–19	608. — Ordin privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale DUNĂREA IFN — S.A.....	27
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		609. — Ordin privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale KIRA CREDITO & CAUZIONI IFN — S.A.	27
113. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, pentru modificarea Normativului privind asigurarea tehnică de marină a structurilor deținătoare de nave din Ministerul Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 636/2008	20–21	ACTE ALE CONSILIULUI PENTRU SUPRAVEGHEREA ÎN INTERES PUBLIC A PROFESIEI CONTABILE	
		27. — Decizie pentru aprobarea Procedurii privind clasificarea auditorilor statutar și firmelor de audit în funcție de riscul de afectare a credibilității raportărilor financiare	28–31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 307**

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și ale art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și ale art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, excepție ridicată de Robert Claudiu Rusu și Roxana Elena Rusu în Dosarul nr. 6.476/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului nr. 845D/2013 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspund, pentru autorii excepției, avocat Andreea Dragomir, cu împuternicire depusă la dosar, și pentru partea Agenția Națională pentru Integritate, consilier juridic Mihai-Alexandru Ionescu, cu delegație atașată la dosar, lipsind partea Ministerul Finanțelor Publice. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Având cuvântul pentru susținerea excepției de neconstituționalitate, reprezentantul autorilor acesteia susține, în esență, următoarele: comisia de cercetare a averilor, constituită din 2 judecători de la curtea de apel și un procuror de la parchetul care funcționează pe lângă curtea de apel, deși exercită atribuții jurisdicționale specifice puterii judecătorești, nu este o instanță în sensul art. 126 din Constituție și al Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, ci reprezintă, în realitate, o autoritate administrativă ce aparține puterii executive. Prin urmare, este încălcat atât principiul puterii separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, cât și art. 131 alin. (2) din aceasta, potrivit cărora Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii. Se mai arată că Decizia nr. 321 din 29 martie 2007, prin care Curtea Constituțională a constatat conformitatea cu prevederile constituționale invocate a unor reglementări similare din Legea nr. 115/1996, referitoare la Comisia de cercetare a averilor, nu poate fi utilizată ca argument pentru respingerea ca neîntemeiată a excepției de față, deoarece aceeași instanță a pronunțat, la o dată ulterioară, Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, prin care a constatat neconstituționalitatea unor prevederi din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, prevederi potrivit cărora activitatea de aceeași natură — jurisdicțională — ca a celor desfășurate de Comisia de cercetare a averilor sunt trecute în competența unei alte autorități — Agenția Națională pentru Integritate. Prin urmare, prevalență este această din urmă decizie a Curții Constituționale, iar

excepția de neconstituționalitate trebuie admisă în considerarea argumentelor pentru care a fost reținută soluția pronunțată cu acel prilej. Depune concluzii scrise.

4. Reprezentantul părții Agenția Națională pentru Integritate, având cuvântul asupra excepției, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată. În esență, arată că nici activitatea inspectorului de integritate din cadrul Agenției Naționale pentru Integritate, nici a Comisiei de cercetare a averilor instituită de Legea nr. 115/1996 nu încalcă principiile constituționale cuprinse la art. 126 și ale art. 131 din Constituție. Legea nr. 304/2004 prevede, la art. 137 lit. c), că „Pe lângă instanțele judecătorești funcționează, în condițiile legii, următoarele structuri: (...) c) alte structuri înființate prin lege specială”, astfel că activitatea procurorului în cadrul Comisiei nu este una de cercetare penală, ci una de control, în acord cu legislația în vigoare. Comisia de cercetare a averilor este o asemenea structură care îndeplinește activitatea de cercetare într-un anumit domeniu reglementat de legea specială și de sesizare, după caz, a instanței judecătorești, fără a fi un organ de jurisdicție și fără a reprezenta o autoritate administrativă înzestrată cu realizarea funcției executive a statului. Actul de sesizare a acestei comisii îl constituie raportul de evaluare emis de Agenția Națională de Integritate, iar activitatea Comisiei de cercetare se finalizează cu o ordonanță motivată prin care poate dispune trimiterea cauzei spre soluționare curții de apel competente teritorial, clasarea cauzei sau, după caz, suspendarea controlului și trimiterea cauzei parchetului competent. Pentru toate aceste considerente, expuse pe larg în notele scrise existente la dosarul cauzei, reprezentantul Agenției Naționale de Integritate solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

5. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că, mai întâi, cu privire la criticile referitoare la statutul procurorului, nici în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nici în cea a Curții Constituționale nu s-a statuat că procurorii sunt agenți ai puterii executive, iar Constituția nu interzice includerea acestora în diferite comisii sau structuri reglementate de lege. Comisia de cercetare a averilor este un organ de cercetare, și nu organ de jurisdicție sau instanță specializată, rolul său fiind acela de sesizare a instanțelor judecătorești sau a parchetului, după caz. De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2013 privind măsurile necesare pentru funcționarea comisiilor de evaluare din penitenciare, din centrele de reeducare și din centrele de reținere și arestare preventivă, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea bunei funcționări a instanțelor pe durata desfășurării activității acestor comisii prevede posibilitatea instituirii unor comisii mixte, alcătuite din judecători și procurori, cu atribuții de cercetare prealabilă în scopul sesizării instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 3 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.476/2/2012*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 și ale art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici**, excepție ridicată de Robert Claudiu Rusu și Roxana Elena Rusu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui raport de evaluare a averii întocmit în temeiul Legii nr. 176/2010.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că activitatea Comisiei de cercetare a averilor, constituită din 2 judecători de la curtea de apel și un procuror de la parchetul care funcționează pe lângă curtea de apel, este o structură care aparține puterii executive, deoarece nu poate fi plasată nici în cadrul puterii judecătorești și nici în cadrul puterii legislative a statului. Astfel, această structură nu este o instanță judecătorească, de vreme ce nu se regăsește în enumerarea limitativă prevăzută la art. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, potrivit căruia „(1) *Justiția se desfășurează în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți.* (2) *Justiția se realizează prin următoarele instanțe judecătorești: a) Înalta Curte de Casație și Justiție; b) curți de apel; c) tribunale; d) tribunale specializate; e) instanțe militare; f) judecătorii.*”

8. Funcționarea acestei structuri pe lângă o curte de apel nu este de natură să-i confere caracterul de instanță judecătorească, după cum nici parchetul de pe lângă curtea de apel nu este o instanță judecătorească, iar în compunerea unei instanțe de judecată nu pot intra doi judecători și un procuror, care adoptă împreună hotărâri. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, exercitarea unei atribuții jurisdicționale de către procurori reprezintă o încălcare a principiului separației puterilor în stat. Prin deciziile nr. 73 din 4 iunie 1996 și nr. 259 din 24 septembrie 2002, Curtea a statuat că Ministerul Public, deși face parte din autoritatea judecătorească, reprezintă o magistratură specială, procurorii desfășurându-și activitatea sub autoritatea ministrului justiției, deci în calitate de agenți ai puterii executive. De aceea, desfășurarea de către un procuror a activității de cercetare în calitate de membru al acestei comisii contravine prevederilor art. 131 alin. (2) din Constituție, respectiva activitate situându-se în afara unui parchet organizat conform legii.

9. Concluzionând asupra apartenenței acestei comisii la puterea executivă a statului, autorii excepției susțin că activitatea sa este una administrativă, „mai precis una jurisdicțional-administrativă”. Aceasta deoarece Comisia de cercetare a averilor, în cadrul activității de control pe care o desfășoară, analizează legalitatea și temeinicia raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate, citează pe reprezentantul acesteia, persoanele controlate, precum și orice alte persoane care pot da relații despre proveniența bunurilor persoanei controlate, dispune expertize, efectuează cercetări locale. Deoarece procedura în fața acestei comisii de cercetare este obligatorie, autorii excepției susțin că este nesocotit art. 21 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „*Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.*” Din această perspectivă, a calității comisiei de organ de jurisdicție administrativă, este flagrant încălcat și principiul separației puterilor în stat, prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituție, deoarece membri ai puterii executive exercită funcții ale puterii judecătorești, precum și principiul statului de drept, cuprins la art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 10 și ale art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996 nu contravin normelor constituționale invocate, astfel cum a constatat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 321 din 29 martie 2007. Comisia de cercetare a averilor constituită la nivelul curții de apel nu este organ de jurisdicție, nu îndeplinește o activitate de înfăptuire a justiției, ci este un organ de cercetare și de sesizare a instanței de judecată. Prin urmare, nu se poate susține că textele de lege criticate aduc atingere caracterului facultativ și gratuit al jurisdicțiilor administrative, astfel că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate raportate la prevederile art. 1 alin. (3) și (4) și ale art. 21 alin. (4) din Constituție.

13. De asemenea, se arată că prevederile art. 126 alin. (1) și ale art. 131 alin. (1) din Constituție, invocate, nu conțin nicio restricție în privința compunerii unei astfel de comisii, astfel că nu sunt nici acestea încălcate. În plus, atât judecătorii, cât și procurorii sunt magistrați supuși obligației de a aplica legea cu imparțialitate, potrivit art. 124 și art. 132 din Legea fundamentală, ceea ce asigură comisiei caracterul de organ independent și imparțial.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosarul cauzei, susținerile părților prezente, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 și ale art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 28 octombrie 1996, astfel cum titlul legii a fost modificat prin art. III pct. 1 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003. Textele de lege criticate au fost modificate, respectiv introduse prin art. 35 pct. 2 și, respectiv, pct. 3, din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010. Acestea au următorul conținut:

— Art. 10: „(1) *Pe lângă fiecare curte de apel va funcționa o comisie de cercetare a averilor, denumită în continuare comisie de cercetare, formată din:*

a) 2 judecători de la curtea de apel, desemnați de președintele acesteia, dintre care unul în calitate de președinte;

b) un procuror de la parchetul care funcționează pe lângă curtea de apel, desemnat de prim-procurorul acestui parchet.

(2) Președintele și membrii comisiei de cercetare sunt desemnați pe o perioadă de 3 ani. Pe aceeași perioadă și de către aceleași persoane vor fi desemnați și 3 supleanți, care îi vor înlocui pe titulari în cazul în care aceștia, din motive legale, nu vor putea lua parte la lucrările comisiei de cercetare.

(3) Comisia de cercetare are un secretar, desemnat de președintele curții de apel dintre grefierii acestei instanțe.”

— Art. 10¹: „Comisia de cercetare va începe acțiunea de control de îndată ce este sesizată de Agenția Națională de Integritate cu raportul de evaluare.”

— Art. 10²: „(1) Actele și lucrările comisiei de cercetare nu sunt publice. Persoana în cauză poate lua cunoștință de actele și lucrările dosarului și poate fi asistată de avocat.

(2) Președintele dispune citarea de urgență, în fața comisiei de cercetare, a reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, precum și a persoanei a cărei avere este supusă controlului și a soțului sau soției, după caz, pentru a fi ascultați. Comisia de cercetare poate cita orice persoană care ar putea da relații utile pentru lămurirea provenienței bunurilor persoanei controlate și poate solicita autorităților publice sau oricărei alte persoane juridice informații necesare pentru soluționarea cauzei. Cei care, în perioada supusă controlului, au dobândit bunuri de la persoana în cauză vor fi ascultați în mod obligatoriu.

(3) Comisia de cercetare poate efectua cercetări locale sau poate dispune efectuarea unei expertize pentru lămurirea cauzei.

(4) Cercetările efectuate de alte persoane decât membrii comisiei de cercetare sunt nule.”

— Art. 10³: „Cei citați în fața comisiei de cercetare vor fi ascultați pe rând și vor prezenta dovezile care au stat la baza raportului de evaluare. Persoana a cărei avere este supusă controlului va putea produce în fața comisiei de cercetare probe în apărare sau va putea solicita administrarea acestora de către comisia de cercetare și, dacă consideră necesar, poate depune o declarație în care va arăta veniturile realizate și modul de dobândire a averii.”

— Art. 10⁴: „(1) Comisia de cercetare hotărăște cu majoritate de voturi, în cel mult 3 luni de la data sesizării, pronunțând o ordonanță motivată, prin care poate dispune:

a) trimiterea cauzei spre soluționare curții de apel în raza căreia domiciliază persoana a cărei avere este supusă controlului, dacă se constată, pe baza probelor administrate, că dobândirea unei cote-părți din aceasta sau a anumitor bunuri determinate nu are caracter justificat;

b) clasarea cauzei, când constată că proveniența bunurilor este justificată;

c) suspendarea controlului și trimiterea cauzei parchetului competent, dacă în legătură cu bunurile a căror proveniență este nejustificată rezultă săvârșirea unei infracțiuni.

(2) Ordonanța de clasare se comunică părților și parchetului de pe lângă curtea de apel în raza căreia funcționează comisia de cercetare sau, după caz, parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori organelor fiscale.

(3) Controlul se reia de către comisia de cercetare, dacă:

a) după clasarea cauzei apar elemente noi care pot conduce la o soluție contrară;

b) organul de urmărire penală, după efectuarea cercetărilor, în situația prevăzută la alin. (1) lit. c), nu sesizează instanța penală.”

17. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate normele constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4), cu privire la principiul statului de drept și principiul separației și echilibrului puterilor, art. 21 alin. (4) potrivit căror „Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”, art. 126 alin. (1) care stipulează că „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești

stabilite de lege” și ale art. 131 alin. (1) și (2) referitoare la rolul Ministerului Public.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

19. Dispozițiile art. 10 și ale art. 10¹—10⁴ din lege, referitoare la înființarea, compunerea, funcționarea și atribuțiile Comisiei de cercetare a averilor, precum și procedura specifică efectuării lucrărilor sale, au fost introduse în cuprinsul Legii nr. 115/1996 prin art. 35 pct. 2 și, respectiv, pct. 3 din Legea nr. 176/2010. În forma sa inițială, Legea nr. 115/1996 conținea dispoziții relativ asemănătoare, care prevedeau, de asemenea, existența Comisiei de cercetare a averilor pe lângă fiecare curte de apel, cu aceeași compunere și având atribuții și procedură specifică asemănătoare. Astfel, actualul art. 10 din Legea nr. 115/1996 este identic, ca soluție juridică, cu art. 8 din forma inițială a legii, art. 10² corespunde fostului art. 12, art. 10³ preia soluția juridică a fostului art. 13 alin. (1), iar actualul art. 10⁴ conservă, în esență, substanța juridică a fostului art. 14. În concepția originară a Legii nr. 115/1996, controlul averii demnitarilor, magistraților, funcționarilor publici și a unor persoane cu funcții de conducere era exercitat de către Comisia de cercetare a averilor, înființată pe lângă fiecare curte de apel și formată, ca și în prezent, din doi judecători de la curtea de apel și un procuror de la parchetul care funcționează pe lângă curtea de apel. Întrucât Agenția Națională de Integritate a fost înființată abia ulterior, prin Legea nr. 144/2007, controlul averilor nu era declanșat ca în prezent, prin raportul de evaluare al Agenției, ci printr-o cerere de sesizare ce putea fi făcută de primul procuror al parchetului de pe lângă curtea de apel sau conducătorul unității publice la care a funcționat ori funcționa cel a căruia avere era supusă cercetării, precum și de către persoanele care erau supuse, potrivit art. 2 din lege, obligației de declarare a averii și cărora li s-au adus imputări publice cu privire la proveniența averii deținute.

20. Prin Decizia nr. 321 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 16 mai 2007, Curtea a exercitat controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor art. 7, art. 8 alin. (1), art. 10, art. 12 alin. (3), art. 13, art. 14 alin. (1), art. 18, art. 21 alin. (1), art. 23, art. 28 alin. (1), art. 32, art. 33 și art. 35 din Legea nr. 115/1996. În ceea ce privește dispozițiile art. 8 alin. (1) și art. 14 alin. (1) — care interesează în cauza de față —, texte care prevăd compunerea și atribuțiile Comisiei de cercetare a averilor, Curtea a constatat că această comisie nu este un organ de jurisdicție, nu îndeplinește o activitate de îndeplinire a justiției, ci că este un organ de cercetare — așa cum este și denumit de lege — și de sesizare a instanței de judecată, în condițiile prevăzute de art. 14 alin. (1) lit. a) din lege. Curtea a mai reținut că, această comisie nefiind o instanță extraordinară, prevederile art. 126 alin. (5) din Constituție nu au relevanță și că, pe de altă parte, compunerea comisiei din judecători și procurori nu contravine Constituției, deoarece aceasta nu cuprinde nicio restricție în această privință. Curtea a mai arătat, totodată, că atât judecătorii, cât și procurorii sunt magistrați supuși obligației de a aplica legea cu imparțialitate, potrivit art. 124 și art. 132 din Legea fundamentală, ceea ce asigură caracterul comisiei de organ independent și imparțial. Observând că toate actele comisiei sunt supuse controlului instanței de judecată în condițiile art. 16—20 din lege, Curtea a conchis că susținerile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 11, art. 20 și a art. 21 din Constituție, raportate la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt neîntemeiate. Cu privire la dispozițiile art. 12 alin. (3) și ale art. 13 din lege, Curtea a constatat că acestea conțin norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt de competența legiuitorului. Astfel, cercetarea locală și expertizele prevăzute la art. 12 alin. (3) din lege sunt

mijloace de probă dispuse de comisia în componența căreia intră și judecători, iar indisponibilizarea bunurilor reglementată de art. 13 alin. (2) constituie o măsură cu caracter provizoriu, inerentă existenței dovezilor certe de dobândire ilicită a unor bunuri.

21. Ulterior pronunțării deciziei de mai sus a fost adoptată Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 25 mai 2007, ulterior republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 3 august 2009, cu modificările și completările ulterioare, act normativ care, odată cu intrarea sa în vigoare, a abrogat, prin art. 63 alin. (1) lit. a), dispozițiile art. 8, art. 9, art. 12, art. 13 și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 115/1996, adică acele texte referitoare la Comisia de cercetare a averilor care, după cum s-a arătat la paragraful 19 din decizie, prezintă o corespondență semnificativă ca soluție juridică cu art. 10 și art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996, ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate.

22. Curtea Constituțională a analizat, pe calea controlului a posteriori, conformitatea cu Legea fundamentală a unor prevederi din Legea nr. 144/2007, concretizat prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010. Prin această decizie, Curtea, observând, mai întâi, că, potrivit legii examinate, controlul declarării averilor, declararea și verificarea intereselor și a incompatibilităților sunt activități exercitate de către o nouă instituție — Agenția Națională de Integritate —, autoritate administrativă autonomă și unică, cu personalitate juridică și activitate permanentă, a reținut, în esență, că anumite activități desfășurate de inspectorii de integritate aveau caracter jurisdicțional, făcând referiri exacte la atribuțiile, procedura și soluțiile pe care le poate adopta Agenția în temeiul dispozițiilor cap. I „Dispoziții generale” (art. 1—9), art. 14 lit. c), d), e) și f) și ale cap. VI „Verificarea averilor, a conflictelor de interes și a incompatibilităților” (art. 45—50) din Legea nr. 144/2007 și constatând, în final, neconstituționalitatea acestora prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) și (4), art. 23 alin. (11), art. 44 alin. (8) și (9), art. 124 alin. (2) și art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală.

23. Dând curs obligației sale constituționale de punere de acord a textelor de lege declarate neconstituționale cu decizia Curții Constituționale, legiuitorul a prevăzut, la art. 35 pct. 2 și 3 din noul act normativ în materie — Legea nr. 176/2010 — modificarea și completarea Legii nr. 115/1996, în sensul reintroducerii Comisiei de cercetare pe lângă fiecare curte de apel, ca organ cu atribuții de control al averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici. Deosebirile de substanță dintre soluția juridică inițial prevăzută de Legea nr. 115/1996 și cea reglementată ca urmare a adoptării Legii nr. 176/2010 constau în aceea că această comisie de cercetare este sesizată, pentru declanșarea controlului, prin raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate (art. 101), precum și în aceea că aceeași comisie nu mai poate dispune măsuri asigurătorii, vechiul art. 13 alin. (2)—(4) din Legea nr. 115/1996 fiind abrogat de Legea nr. 144/2007.

24. Pentru toate cele arătate mai sus, Curtea constată că argumentele enunțate în Decizia nr. 321 din 29 martie 2007, la care s-a făcut referire la paragraful 20, își mențin valabilitatea *mutatis mutandis* și în cauza de față. Susținerile autorilor excepției, potrivit cărora, în concursul dintre această decizie și Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, ar trebui să prevaleze ultima, deoarece este de dată mai recentă, nu poate fi reținut, deoarece ultima decizie vizează atribuțiile Agenției Naționale de Integritate, reglementate de Legea nr. 176/2010, iar nu Comisia de cercetare a averilor astfel cum este ea instituită prin Legea nr. 115/1996. De altfel, prin aceeași decizie, pe care autorii

excepției o consideră aplicabilă în speță, Curtea Constituțională a făcut referiri pozitive cu privire la existența, în precedent, a Comisiei de cercetare, în antiteză cu soluția exercitării aceluiași tip de control de către Agenția Națională de Integritate: „În același sens, Curtea observă că, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 144/2007, competența de constatare a existenței unei diferențe vădite între bunurile și valorile declarate sau deținute și bunurile și valorile ce puteau fi dobândite din veniturile legal realizate aparținea «comisiei de cercetare», un organ colegial, format din judecători și procurori, potrivit Legii nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici.”

25. În motivarea excepției, autorii acesteia au invocat nerespectarea prevederilor art. 1 alin. (3) și (4), art. 21 alin. (4), art. 126 alin. (1) și ale art. 131 alin. (1) și (2) din Constituție, susținând, în esență, că, prin natura atribuțiilor și a procedurii specifice, Comisia de cercetare este, în realitate, un organ al puterii executive cu atribuții jurisdicționale.

26. Față de aceste susțineri, Curtea reiterează cele reținute prin Decizia nr. 321 din 29 martie 2007, în sensul că această comisie nu este un veritabil organ de jurisdicție, de vreme ce nu „spune dreptul” (*juris dictio*), nu dă un verdict și nu îndeplinește o activitate de înfăptuire a justiției, prin acte proprii cu efecte jurisdicționale specifice. În plus, Curtea arată că rolul acestei comisii este de a cerceta cele consemnate de Agenția Națională de Integritate prin raportul de evaluare, la sesizarea acesteia — autoritate administrativă autonomă care are, potrivit art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010, doar atribuția de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege. Comisia de cercetare, constituită din doi judecători și un procuror, efectuează propria activitate de cercetare, administrând, într-adevăr, probele prevăzute de lege pentru soluționarea cauzei: citarea persoanelor în cauză spre a fi audiate, luarea de declarații, solicitarea de informații autorităților publice sau oricărei persoane juridice, efectuarea de cercetări locale sau dispunerea efectuării de expertize. Modalitatea de instrumentare a probatoriului, specific unei instanțe judecătorești, nu este însă un element suficient pentru a-i atribui Comisiei de cercetare caracter jurisdicțional, rolul acesteia fiind, în realitate, acela de garantare suplimentară a imparțialității și contradictorialității sub imperiul cărora trebuie să se desfășoare orice activitate de cercetare, alături de garanția ce decurge din însăși modalitatea de constituire a comisiei de cercetare în sine: doi judecători și un procuror.

27. Cu privire la modalitatea de constituire a comisiei de cercetare, Curtea observă că, potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”, iar, conform art. 131 alin. (1) și art. 132 alin. (1) din aceasta, procurorii reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenești, desfășurându-și activitatea potrivit principiului legalității, imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției. Astfel cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale ulterioară revizuirii din 2003 a Constituției, Ministerul Public este o parte componentă a autorității judecătorești, și nu a puterii executive sau a administrației publice, iar principiul controlului ierarhic este expresia principiului unicității de acțiune a membrilor Ministerului Public, o garanție suplimentară a respectării principiilor legalității și imparțialității în desfășurarea activității judiciare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.503 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2011 și, respectiv, Decizia nr. 385 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010). În considerarea acestor argumente, Curtea constată că

nu poate reține pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate față de prevederile art. 1 alin. (3) și (4), art. 126 alin. (1) și ale art. 131 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

28. Revenind la procedura specifică activității de cercetare desfășurate de comisie în acord cu prevederile legale criticate, Curtea reține, în continuare, că această comisie hotărâște cu majoritate de voturi, în termen de 3 luni de la data sesizării, și pronunță o ordonanță motivată prin care poate dispune fie trimiterea cauzei spre curtea de apel competentă, dacă, pe baza probelor administrate, constată că dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor bunuri determinate nu are caracter justificat, fie clasează cauza, când constată că proveniența bunurilor este justificată, fie suspendă controlul și trimite cauza parchetului competent, dacă în legătură cu bunurile a căror proveniență este nejustificată rezultă săvârșirea unor infracțiuni. Curtea constată, așadar, că, spre deosebire de actele jurisdicționale — cum sunt hotărârile judecătorești —, actele pronunțate de comisia de cercetare a averilor, dacă nu dispun clasarea cauzei, au exclusiv rolul de a sesiza instanța judecătorească sau parchetul competent, după caz, acesta fiind singurul lor efect juridic. Din această perspectivă, Comisia de cercetare apare ca un organ intermediar între Agenția Națională de Integritate și instanța judecătorească, efectuând o activitate de cercetare prealabilă cu rol de „filtrare”, din totalitatea sesizărilor primite prin rapoartele de evaluare ale Agenției, doar a acelor cauze care, prin intermediul unei „ordonanțe motivate” — deci însoțite de o argumentare temeinică și legală —, vor fi trimise fie instanței judecătorești, fie parchetului competent, spre soluționare definitivă.

29. În final, instanța judecătorească, fiind sesizată potrivit art. 10⁴ alin. (1) lit. a) din Legea nr. 115/1996 și administrând, dacă părțile o cer, probe noi, constată dacă dobândirea unor bunuri anume determinate sau a unei cote-părți dintr-un bun este sau nu justificată și va putea hotărî, după caz, fie confiscarea bunurilor sau a cotei-părți nejustificate, fie plata unei sume de bani, egală cu valoarea bunului, stabilită pe bază de expertiză. De asemenea, instanța judecătorească poate să trimită dosarul la parchetul competent, dacă în legătură cu bunurile a căror proveniență este nejustificată rezultă săvârșirea unei infracțiuni, iar în cazul în care constată că proveniența bunurilor este justificată, instanța hotărâște închiderea dosarului. Sentința secției de contencios administrativ a curții de apel competente poate fi atacată în termen de 15 zile de la comunicare, cu recurs, la Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

30. În considerarea celor arătate mai sus, Curtea constată că nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor art. 21

alin. (4) din Constituție, care consacră caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative. Procedura desfășurată de către comisia de cercetare a averilor, activitatea sa, finalizată prin actul intitulat „ordonanță motivată” ce constituie, după caz, actul de sesizare a secției de contencios administrativ a curții de apel competente, nu prezintă elemente de natură a imprima comisiei de cercetare caracterul unei jurisdicții speciale administrative. Potrivit art. 2 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, jurisdicție administrativă specială semnifică „activitatea înfăptuită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale”. Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 220 din 6 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 16 iunie 2004) că „jurisdicțiile speciale administrative” reprezintă o activitate jurisdicțională realizată de un organ de jurisdicție ce funcționează în cadrul unei instituții a administrației publice sau al unor autorități administrative autonome, care se realizează conform procedurii imperative prevăzute într-o lege specială, procedură asemănătoare cu cea a instanțelor de judecată, desfășurată însă paralel și separat de aceasta.

31. Or, așa cum s-a arătat și la paragraful 20, 26 și 27 din decizie, Comisia de cercetare a averilor este un organ colegial, compus din doi judecători și un procuror, o structură înființată pe lângă fiecare curte de apel, având rolul de cercetare prealabilă a celor sesizate de Agenția Națională de Integritate prin raportul de evaluare, fără a fi ea însăși o „autoritate administrativă” sau să funcționeze pe lângă o astfel de autoritate și care să soluționeze un „conflict” — adică să spună dreptul — printr-un act administrativ-jurisdicțional. Totodată, activitatea de control al averilor persoanelor prevăzute de lege se desfășoară în prealabil celei din fața instanței judecătorești competente, și nu în paralel, iar persoana interesată nu se află în situația de a opta între cele două proceduri, deoarece comisia de cercetare este sesizată exclusiv prin raportul de evaluare a Agenției Naționale de Integritate. Aceasta nu înseamnă însă că este încălcat caracterul facultativ al jurisdicțiilor speciale administrative, așa cum consideră autorii excepției, ci că nu ne aflăm într-o asemenea ipoteză, a instituirii prin lege a unei astfel de jurisdicții.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Robert Claudiu Rusu și Roxana Elena Rusu în Dosarul nr. 6.476/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 10 și ale art. 10¹—10⁴ din Legea nr. 115/1996 pentru declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, a unor persoane cu funcții de conducere și de control și a funcționarilor publici sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 362

din 25 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința din 24 iunie 2014 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Vasile Negrea în Dosarul nr. 2.627/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Petru Ioan Ghiț în Dosarul nr. 6.062/2/2013 al aceleiași instanțe judecătorești și care formează obiectul dosarelor conexe nr. 116D/2014 și nr. 309D/2014 ale Curții Constituționale

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 24 iunie 2014, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 25 iunie 2014, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Sentința civilă nr. 3.751 din 27 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.627/2/2013, și prin Sentința civilă nr. 1.205 din 3 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.062/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

4. Excepția a fost ridicată de Vasile Negrea și Petru Ioan Ghiț în cauze având ca obiect acțiuni în constatare întemeiate pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 retroactivează, reprezentând un act normativ ordonat politic, îndreptat împotriva revoluționarilor.

6. De asemenea, autorii susțin că instanțele de contencios administrativ nu pot avea competența materială de a se pronunța asupra unor aspecte sau fapte ce țin de regulamentele sau comandamentele militare specifice.

7. Se invocă, de asemenea, încălcarea gravă a prezumției de nevinovăție, deoarece prevederile de lege criticate, prin art. 2

lit. a), lasă loc unei interpretări abuzive, punând semnul egalității între calitatea de lucrător al Securității și desfășurarea de activități prin care s-au suprimat ori îngrădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului și creează premisele unei forme de răspundere morală și juridică pentru simpla participare la activitatea fostelor servicii de informații, fără a stabili vreo formă de vinovăție. Inducând ideea prezumției de vinovăție colectivă pentru toți lucrătorii fostei Securități, se încalcă dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție.

8. În același timp, arată că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece acordă Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității atribuții jurisdicționale. Or, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie să fie o autoritate administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, iar unicul scop al acesteia trebuie să fie acela de a permite cetățeanului accesul la propriul dosar, în calitatea sa de „depozitar și administrator” al documentelor întocmite de fosta Securitate.

9. Contrar art. 126 alin. (5) și art. 24 din Constituție, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se substituie unei instanțe judecătorești, exercitând o jurisdicție specifică în cadrul căreia administrează probe și dă un verdict privind calitatea de lucrător al Securității, în timp ce persoana vizată nu are posibilitatea de a se apăra în fața Colegiului Consiliului, care emite note de constatare a calității de lucrător sau colaborator al Securității. Se subliniază că instanța de contencios administrativ are doar un rol formal, întrucât nu face altceva decât să certifice ulterior ceea ce a constatat această autoritate.

10. Totodată, prin introducerea unei acțiuni în constatare, fără a avea o legitimare procesuală activă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și se substituie instituției Avocatul Poporului. Astfel, prin art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se realizează o extindere nepermisă a sferei titularilor dreptului de acces liber la justiție, dincolo de limitele sale constituționale. Cu alte cuvinte, prevederile legale criticate convertesc dreptul de acces liber la justiție într-o obligație.

11. De asemenea, desemnarea Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ ca unică instanță judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este neconstituțională, de vreme ce adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență pot fi contestate, de orice persoană interesată, în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial. Pe de altă parte, persoanei verificate i se îngreșează posibilitatea exercitării dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiate de domiciliul său. Se creează, totodată, o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

12. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reținând că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu conține niciun text care

să introducă sancțiuni pentru trecut în privința persoanelor cu privire la care se constată calitatea de lucrător/colaborator al Securității.

13. De asemenea, reține că, prin exercitarea atribuțiilor pe care legea i le conferă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu își arogă competența unei instanțe de judecată, ci doar procedează la o evaluare a unei eventuale acțiuni, evaluează propriul material care ar putea susține o astfel de acțiune, tocmai pentru a lua o decizie înainte de a sesiza instanța cu acțiunea cu a cărei legitimare procesuală activă a fost investită.

14. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie premisele unei răspunderi morale sau juridice colective, fără existența unei fapte infamante și fără vinovăție, ci reprezintă doar o materializare a dreptului la informare al cetățenilor cu privire la persoanele care ocupă funcții sau demnități publice. Evaluarea acțiunilor acestora se face de instanța judecătorească, în concreto, în raport cu situația particulară a fiecărei persoane verificate.

15. Totodată, stabilirea competenței exclusive a Curții de Apel București în materia reglementată de actul normativ criticat nu aduce atingere egalității în drepturi, constituind o opțiune a legiuitorului, instituită ca o garanție a calității actului de justiție, prin specializarea unei instanțe în soluționarea unor astfel de cauze, fără a putea fi considerată o instanță extraordinară în accepțiunea textului constituțional.

16. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt constituționale, sens în care reține că actul normativ criticat nu reglementează măsuri în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale, ci stabilește statutul juridic aplicabil persoanelor constatate ca fiind lucrătoare/colaboratoare ale Securității. Pe de altă parte, se realizează o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. De asemenea, prevederile de lege criticate nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, de vreme ce efectele atribuirii calității de lucrător/colaborator al Securității se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a actului normativ menționat.

18. Totodată, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, sens în care invocă deciziile nr. 1.512/2009, nr. 66/2013 și nr. 162/2013, nr. 300/2013, nr. 416/2013, nr. 85/2014, nr. 428/2013.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

22. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 22 privind dreptul la integritate fizică și psihică, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 30 privind libertatea de exprimare, art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 54 privind fidelitatea față de țară, art. 55 privind apărarea țării, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului și art. 126 privind instanțele judecătorești, art. 147 alin. (1) și (4) privind deciziile Curții Constituționale.

23. Sunt invocate, de asemenea, dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 7 privind principiul legalității pedepsei și a incriminării, art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* și art. 14 — *Interzicerea discriminării*, dispoziții cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, a constatat că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” cuprinse în art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt neconstituționale. În aceste condiții, în cauza de față, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit căreia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Constatând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit anterior sesizării Curții, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

25. De asemenea, prin Decizia nr. 107 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 30 aprilie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și a constatat că aceste prevederi de lege sunt neconstituționale. Constatând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, excepția cu acest obiect urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

26. În același timp, Curtea reține că celelalte prevederi legale criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat din perspectiva unor critici de neconstituționalitate asemănătoare (a se vedea Decizia nr. 85 din 18 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din

14 aprilie 2014, Decizia nr. 428 din 24 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 9 decembrie 2013, Decizia nr. 416 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 11 decembrie 2013, Decizia nr. 948 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 11 ianuarie 2013, Decizia nr. 159 din 23 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 27 aprilie 2012, Decizia nr. 1.309 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 29 noiembrie 2011, Decizia nr. 546 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 27 iulie 2011, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009).

27. Astfel, Curtea a statuat, ca apreciere generală, că, față de Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, declarată neconstituțională prin Decizia nr. 51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată prin Legea nr. 293/2008, a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității. Curtea a reținut că actul normativ criticat urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a acestor persoane, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

28. De asemenea, Curtea a statuat că prevederile art. 2 din ordonanța de urgență criticată, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată de instanța judecătorească drept lucrător sau colaborator al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării legale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.512 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010).

29. În continuare, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, a cărei existență se întemeiază pe dispozițiile art. 116 alin. (2) și art. 117 alin. (3) din Legea fundamentală. Această autoritate este lipsită de atribuții jurisdicționale, iar actele sale privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau colaborator al acesteia este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile de lege criticate nu sunt de natură să plaseze Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității în afara cadrului constituțional (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie

2009, și Decizia nr. 159 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 9 mai 2013).

30. De menționat că, în cadrul acțiunii în constatare promovate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 455 din 8 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 30 iunie 2012).

31. În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

32. Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 conferă persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

33. Totodată, legitimarea procesuală a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a introduce cererea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității izvorăște din înseși prevederile legale care reglementează activitatea de deconspirare a Securității și se justifică prin interesul general pe care, în actualul context istoric, societatea românească îl manifestă față de consemnarea publică a celor care au fost lucrători sau colaboratori ai Securității. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acțiunile promovate de Consiliu nu tind la obținerea unei condamnări judiciare, consecința acestora rezumându-se la simpla aducere la cunoștința publică a soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești în acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.380 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 24 ianuarie 2011).

34. De asemenea, Curtea a constatat netemeinicia criticilor referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din

26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

35. Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.415 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 28 noiembrie 2011).

36. Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adevărurilor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008, stabilește, fără echivoc, că „Adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor” (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

37. De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

38. În legătură cu critica de neconstituționalitate susținută din perspectiva stabilirii competenței instanțelor de contencios

administrativ de a se pronunța asupra unor acte de comandament cu caracter militar, Curtea a constatat că prevederile legale criticate nu reglementează controlul judecătoresc al unor acte de comandament cu caracter militar. Controlul legalității sau temeiniciei unor astfel de acte excedează cadrului normativ al ordonanței de urgență criticate, obiectul de reglementare al acesteia fiind în mod univoc menționat, și anume „*accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității*” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 219 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2012).

39. Distinct de acestea, Curtea a reținut că aprecierea întrunirii cumulative a condițiilor prevăzute de lege pentru constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității revine instanței judecătorești — Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București. Asemenea aspecte reprezintă, așadar, probleme ce țin exclusiv de interpretarea și aplicarea legii, fiind de competența instanței judecătorești, iar nu a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată (a se vedea, în sensul celor de mai sus, Decizia nr. 27 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 21 martie 2013).

40. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

41. În final, Curtea constată că celelalte dispoziții constituționale și din actele juridice internaționale invocate nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

42. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, în privința sintagmelor „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, excepție ridicată de Vasile Negrea în Dosarul nr. 2.627/2/2013 și de Petru Ioan Ghiț în Dosarul nr. 6.062/2/2013, dosare ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe judecătorești;

III. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe judecătorești și constată că celelalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 372

din 26 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 și art. 386 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 și art. 386 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Minel Popescu în Dosarul nr. 5.896/204/2013 al Judecătoriei Câmpina și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 20D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.896/204/2013, **Judecătoria Câmpina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968**, excepție ridicată de Minel Popescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare formulate împotriva unei sentințe pronunțate în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală din 1968.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, deși se poate dispune începerea urmăririi penale față de o persoană, aceasta nu se poate apăra, întrucât s-a aflat în imposibilitate de a se prezenta, nefiind citată. Mai arată că este nemulțumit și de împrejurarea că nu poate exercita calea de atac extraordinară a contestației în anulare împotriva sentinței pronunțate potrivit dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 din Codul de procedură penală din 1968, întrucât alin. 10 al aceluiași articol impune caracterul definitiv și irevocabil al hotărârilor astfel pronunțate.

6. **Judecătoria Câmpina** opinează că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968. Însă, ținând seama de notele autorului excepției, de considerentele încheierii de sesizare, de adresa de înaintare a actelor de sesizare a Curții Constituționale, precum și de Decizia nr. 766/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011 rezultă că, în realitate, obiect al excepției îl constituie art. 278¹ alin. 4 și art. 386 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968, Curtea urmând să se pronunțe asupra acestor dispoziții. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 278¹ alin. 4: „*Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.*”

— Art. 386 alin. 1 lit. a): „(1) *Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:*

a) *când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii;*”.

12. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 24 referitor la *Dreptul la apărare*, precum și prevederile art. 6 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prezenta excepție a fost invocată într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare. Astfel, prin

Sentința penală nr. 341 din 4 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 4.289/204/2013, Judecătoria Câmpina a admis plângerea formulată împotriva soluției de netrimitere în judecată dispusă de procuror și a trimis cauza procurorului în vederea începerii urmăririi penale față de autorul excepției din prezenta cauză. Întrucât acesta din urmă apreciază că la un termen anterior nu a fost citat, a înțeles să formuleze contestație în anulare împotriva hotărârii mai sus menționate, prilej cu care a invocat și excepția de neconstituționalitate.

14. Așa fiind, ținând seama de criticile formulate de autor, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968 sunt menite să înlăture eventualele abuzuri în justiție, în sensul tergiversării soluționării cauzelor, dând expresie dreptului la un proces echitabil și principiilor înfăptuirii justiției în statul român de drept. Astfel, judecata cauzei în lipsa părții care a fost citată în condițiile legii este o soluție care decurge în mod firesc din natura procesului judiciar menit să pună capăt conflictului juridic dedus judecății și să restabilească ordinea de drept, fără întârzieri datorate dezinteresului sau relei-credințe a părților în litigiu. De asemenea, prevederile legale criticate nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, întrucât nu creează privilegii sau discriminări pe criterii arbitrare și nu aduc nicio atingere dreptului la apărare al părților, care își pot angaja apărător, pot propune probe și, în general, se pot prevala, fără nicio îngrădire, de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

15. În plus, ca o garanție suplimentară a exercitării drepturilor mai sus arătate, legiuitorul a prevăzut, în alin. 4 ultima teză a art. 278¹ din Codul de procedură penală, posibilitatea judecătorului de a lua măsuri pentru prezentarea persoanei lipsă, atunci când consideră că este absolut necesară prezența acesteia.

16. În acest sens, Curtea Constituțională s-a pronunțat în Decizia nr. 837 din 16 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 22 ianuarie 2007, a cărei soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Minel Popescu în Dosarul nr. 5.896/204/2013 al Judecătoriei Câmpina.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Câmpina și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

17. Distinct de aceste argumente, Curtea mai constată că autorul excepției este nemulțumit de modul în care s-a desfășurat cercetarea penală, precum și judecata, în cauza în care a avut calitatea de intimat. Astfel, acesta susține că nu a avut posibilitatea unor dezbateri în contradictoriu și nu i s-a asigurat dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”.

18. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968, Curtea constată că acestea reglementează cu privire la calea de atac a contestației în anulare. Astfel, aceasta este o cale extraordinară de atac, care, în acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, este stabilită prin lege și se exercită în limitele acesteia. Împrejurarea că art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală impune caracterul definitiv al soluțiilor pronunțate de judecător cu prilejul dezlegării pricinilor privitoare la plângerile formulate împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată dispuse de procuror nu conferă dispozițiilor procedural penale referitoare la contestația în anulare caracter neconstituțional. Astfel, critica formulată nu se întemeiază pe contrarietatea dispozițiilor legale atacate cu prevederile ori principiile constituționale, ci vizează aspecte ce țin de domeniul autorității legiuitoare, în sensul modificării și completării prevederilor legale în sensul dorit de autor. O omisiune de reglementare de felul aceleia nu ar putea fi remediată pe calea contenciosului constituțional, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță „fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

19. În concluzie, Curtea urmează a respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968 și, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 386 alin. 1 lit. a) din același cod.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 406

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Dumitru Dumitrescu în Dosarul nr. 18.864/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 91D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 prin raportare la art. 33 din Legea nr. 165/2013, ca urmare a pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și 35 din Legea nr. 165/2013, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere faptul că aceste din urmă prevederi legale nu au legătură cu soluționarea fondului cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.093 din 13 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 18.864/3/2013, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Dumitru Dumitrescu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind obligarea entității investite la soluționarea notificării depuse de persoana îndreptățită.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile art. 4 raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul fundamental al neretroactivității legii prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens, se susține că interpretarea dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 impune aplicabilitatea acestora doar în privința cererilor aflate în etapa de finalizare a procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, cea de-a doua etapă pe care trebuie să o parcurgă persoanele ale căror cereri au fost formulate și depuse în termenul legal, după recunoașterea dreptului.

6. Pe de altă parte, arată că prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 contravin acestei ipoteze, în sensul că entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 și de a emite decizie de admitere sau respingere a acestora, în termene care variază de la 12 până la 36 de luni, în funcție de numărul de dosare care sunt nesoluționate la entitățile investite de lege, cu mențiunea că aceste termene încep să curgă de la data de 1 ianuarie 2014.

7. Astfel, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 4 din Legea nr. 165/2013, termenele din art. 33 s-ar aplica și cererilor de chemare în judecată aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor, întrucât nu există referire expresă la faptul că litigiilor aflate în procedura judiciară, introduse înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, le sunt aplicabile doar măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, iar nu și dispozițiile relative la procedura administrativă prevăzute de art. 33, art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, referitoare la pronunțarea deciziilor de admitere sau respingere a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 10/2001.

8. Se mai arată că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului neretroactivității legii, principiu obligatoriu pentru legiuitor și care constituie o garanție fundamentală a drepturilor constituționale, a libertății și a siguranței persoanei. Așa fiind, se apreciază că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, prin extinderea aplicabilității lor și asupra cererilor aflate pe rolul instanțelor la data de 20 mai 2013, care au ca obiect soluționarea notificărilor în temeiul Legii nr. 10/2001 și a Deciziei nr. XX din 19 martie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sancționează atitudinea persoanelor care au formulat cereri de chemare în judecată în considerarea termenelor și condițiilor prevăzute de dispozițiile Legii nr. 10/2001.

9. Se mai susține că prevederile art. 4 raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul constituțional al

egalității în drepturi. În acest sens, se arată că, instituind termene diferite de soluționare a notificărilor se aduce atingere principiului egalității în drepturi a cetățenilor, dat fiind faptul că beneficiarii termenelor mai scurte au un regim preferențial față de cei care sunt obligați să aștepte termene mai lungi. În acest context, arată că cetățenii care au promovat acțiuni în justiție pentru soluționarea notificărilor, anterior apariției Legii nr. 165/2013, având în prezent cauzele pe rol, sunt în mod evident dezavantajați prin aplicarea legii noi sub aspectul termenelor impuse de art. 33—35 ale acestei legi, față de cei ale căror notificări au fost soluționate deja pe fond, în procedura administrativă sau judiciară, chiar dacă aceștia din urmă nu au primit efectiv măsurile reparatorii.

10. Autorul excepției de neconstituționalitate invocă și neconstituționalitatea dispozițiilor art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, arătând că prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere dreptului de acces la justiție, drept a cărui exercitare nu este posibilă în interiorul termenelor stabilite de textele de lege criticate. Or, restrângerea exercițiului acestui drept poate avea loc doar în condițiile reglementate de art. 53 din Constituție. Așa fiind, efectivitatea dreptului de acces la justiție și termenul rezonabil de soluționare a cererilor formulate în condițiile Legii nr. 10/2001 sunt încălcate de prevederile art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, în condițiile în care accesul la justiție este permis abia după 6 luni de la expirarea termenelor de 12, 24 sau 36 de luni, ce încep să curgă de la 1 ianuarie 2014.

11. **Tribunalul București — Secția a V-a civilă** își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate în sensul respingerii acesteia ca neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

13. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 4 raportate la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale, fiind încălcat principiul constituțional al neretroactivității legii. În acest sens, arată că textul de lege criticat acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum* (Decizia Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008). Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea în vigoare a acesteia, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi.

14. Se mai arată că prevederile art. 4 și art. 33 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului egalității în drepturi prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin instituirea noilor reguli privind soluționarea notificărilor, care au determinat judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări, fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. În acest context, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese au fost în curs de soluționare la data intrării în vigoare.

15. Pe de altă parte, se arată în punctul de vedere exprimat în cauză de către Avocatul Poporului, sunt discriminatorii și dispozițiile art. 33 din Legea nr. 165/2013, întrucât impun termene diferite de soluționare a cererilor depuse în temeiul

Legii nr. 10/2001, în funcție de gradul de încărcare a autorităților publice competente să le soluționeze și de numărul de cereri rămase nerezolvate. Or, acest criteriu de diferențiere impus de legiuitor nu poate fi considerat ca fiind obiectiv și rezonabil, cu atât mai mult cu cât statul ar fi putut să ia anumite măsuri pentru suplimentarea personalului competent să soluționeze cererile de restituire, astfel încât termenul de rezolvare să fie același, iar toate persoanele prevăzute de ipoteza normei să beneficieze de un tratament egal, fiind în situații identice.

16. Se mai apreciază că prevederile art. 4 raportat la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere și accesului liber la justiție, deoarece, prin adoptarea unor astfel de norme, legiuitorul a intervenit în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea să fie respinsă. În acest context, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă (din cauza noilor termene legale de soluționare a notificărilor), contravine și principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din noul Cod de procedură civilă, consacrate de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la care România a devenit parte. Referitor la celelalte critici de neconstituționalitate, acestea nu pot fi reținute, normele criticate fiind în concordanță cu principiile constituționale invocate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit actului de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 4 și art. 31—35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33—35 din Legea nr. 165/2013, astfel încât, în acord cu motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează a se pronunța asupra acestor din urmă prevederi legale, potrivit cărora:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 33: „(1) *Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:*

a) *în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;*

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”;

— Art. 34: „(1) Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(2) Dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data înregistrării lor, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.

(3) Numărul dosarelor prevăzute la alin. (1) și data înregistrării dosarelor prevăzute la alin. (2) se publică pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și se comunică, la cerere, persoanelor îndreptățite.”;

— Art. 35: „(1) Deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 pot fi atacate de persoana care se consideră îndreptățită la secția civilă a tribunalului în a cărui circumscripție se află sediul entității, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), instanța judecătorească se pronunță asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și dispune restituirea în natură sau, după caz, acordarea de măsuri reparatorii în condițiile prezentei legi.

(4) Hotărârile judecătorești pronunțate potrivit alin. (3) sunt supuse numai apelului.

(5) Cererile sau acțiunile în justiție formulate în temeiul alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa judiciară de timbru.”

20. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil, cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33 din Legea nr. 165/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici de neconstituționalitate identice celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia

nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 și a constatat că aceste prevederi legale sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 33 din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv aflate pe rolul instanțelor.

22. Prin urmare, în prezenta cauză, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la prevederile art. 33 din Legea nr. 165/2013 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, având în vedere faptul că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale.

23. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozitivului, cât și sub cel al considerentelor pe care acestea se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

24. În ceea ce privește invocarea neconstituționalității dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, în raport cu obiectul cauzei deduse soluționării instanței de judecată, prevederile art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 nu sunt incidente în cadrul soluționării cauzei aflate pe rolul instanței de judecată. Astfel, litigiul în cadrul căruia s-a invocat excepția de neconstituționalitate a fost declanșat ca urmare a acțiunii persoanei îndreptățite de a sesiza instanța de judecată în cazul refuzului nejustificat de soluționare a notificării.

25. Prin urmare, având în vedere că prevederile art. 34 din Legea nr. 165/2013 se referă la soluționarea dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și la cele care vor fi transmise acestuia ulterior datei intrării în vigoare a legii, iar dispozițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013 reglementează căile de atac împotriva deciziilor emise cu respectarea prevederilor art. 33 și 34 din același act normativ, Curtea reține că prevederile art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 nu au legătură cu soluționarea fondului cauzei.

26. Astfel, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.”, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și art. 35 din Legea nr. 165/2013 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Dumitru Dumitrescu în Dosarul nr. 18.864/3/2013 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 și 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 408

din 3 iulie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, ca urmare a pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 269 din 7 mai 2014. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, pune concluzii de respingere ca inadmisibilă, având în vedere faptul că aceste prevederi legale nu au legătură cu soluționarea fondului cauzei.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Paula Maria Horjea în Dosarul nr. 9.392/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 131D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

4. Prin Decizia civilă nr. 26 din 6 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 9.392/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Paula Maria Horjea într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii privind obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la emiterea titlului de despăgubire.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 încalcă principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, întrucât plasarea pe poziții de inechitate a persoanelor aflate într-un raport sau conflict juridic, prin norme juridice care favorizează una dintre aceste părți, mai ales atunci când una dintre ele implică exercițiul autorității publice, conduce la înfrângerea acestui principiu, cu consecința ruperii echilibrului indispensabil unei funcționări a statului de drept.

6. Se mai susține că este încălcat principiul neretroactivității legii civile, arătându-se că aplicarea Legii nr. 165/2013 nu poate fi pusă în discuție decât în cadrul litigiilor apărute după intrarea ei în vigoare. Aplicarea în cadrul unui litigiu în curs, introdus anterior intrării sale în vigoare, ar conduce la aplicarea retroactivă, vătămând grav drepturile reclamantilor din aceste cauze. Arată, de asemenea, că aplicarea unor norme legale nou intrate în vigoare într-un litigiu pendinte, norme care ar conduce la respingerea ca inadmisibilă a acțiunii, fără să se mai examineze fondul cauzei, sau care ar conduce la o soluție diferită de cea previzibilă la introducerea acțiunii, contravine dreptului de acces liber la justiție, egalității armelor și dreptului la un proces echitabil.

7. Precizează că intenția instanței de a respinge acțiunea ca prematură (concretizată, de altfel, ulterior sesizării Curții Constituționale), prin aplicarea art. 4, art. 33 și art. 35 din Legea nr. 165/2013, o pune pe reclamantă în situația de a nu-și vedea soluționată cererea într-un termen rezonabil. Respingerea unei acțiuni pe considerentul că a intervenit o lege nouă care acordă entităților administrative unele termene pentru soluționarea pe cale administrativă a unor cereri formulate în urmă cu 12 ani este incompatibilă cu dispozițiile constituționale și convenționale care consacră dreptul la un proces echitabil.

8. Invocă jurisprudența prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a atras atenția asupra „pericolelor inerente în folosirea legislației cu efect retroactiv care poate influența soluționarea judiciară a unui litigiu în care Statul este parte, inclusiv atunci când efectul noii legislații este acela de a transforma litigiul într-unul imposibil de câștigat” (Hotărârea din 20 februarie 2003, pronunțată în Cauza *Forrer-Niedenthal împotriva Germaniei*, Hotărârea din 27 martie 2003, pronunțată în Cauza *Satka și alții împotriva Greciei*, Hotărârea din 27 mai 2003, pronunțată în Cauza *Crișan împotriva României*). Tot astfel, instanța de la Strasbourg a statuat că „principiul preeminenței dreptului și noțiunea de proces echitabil consacrate în art. 6 [din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale] se opun oricărei ingerințe a puterii legislative în administrarea justiției în scopul influențării deznodământului judiciar al litigiului” (Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în Cauza *Rafinările grecești împotriva Greciei*, paragraful 49).

9. Autoarea excepției de neconstituționalitate mai susține că, în cauza sa, aplicarea art. 4 din Legea nr. 165/2013 ar însemna și încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva creanței contra statului calculată la o altă valoare decât cea care s-ar stabili sub imperiul legii noi.

10. Susține, totodată, că intervenția statului într-un litigiu în care el însuși este implicat ca părât, prin emiterea unei noi legi, aplicabilă de instanță cauzei, și care îi este net favorabilă, încalcă principiul egalității de arme, în detrimentul părții adverse. Totodată, invocă o serie de hotărâri ale instanței europene din care rezultă că speranța legitimă de a obține un bun reprezintă o extindere a aplicării art. 1 din Protocolul nr. 1 și asupra unor bunuri care nu se află încă în patrimoniul reclamantului, dar acesta are un drept de a obține proprietatea asupra lor recunoscut de legislația statului. Or, în cazul său, a existat o „speranță legitimă” în urma adoptării Legii nr. 10/2001 care

cuprindea măsuri de reparație și care îi conferea drepturile solicitate prin acțiune introdusă anterior legii noi, și anume dreptul de a obține o despăgubire la valoarea de piață a imobilului, în situația nerestituirii lui în natură, precum și posibilitatea obținerii unui bun în compensare.

11. Se mai susține că se încalcă dreptul la un proces echitabil și din perspectiva caracterului accesibil și previzibil al legii, aplicarea Legii nr. 165/2013 unui proces în curs având drept consecință lipsirea de eficiență juridică a dispozițiilor Legii nr. 10/2001. O asemenea aplicare ar putea fi asimilată intervenției legislativului în timpul procedurii judiciare, ceea ce ar crea premisele unei discriminări între persoanele care, deși se găsesc în situații obiectiv identice, având speranțe legitime să obțină o restituire a imobilului sau o reparare a prejudiciului suferit, ajung să beneficieze de un tratament juridic diferit, adică între cetățenii care au beneficiat deja de aplicarea Legii nr. 10/2001 și cei care, din culpa autorităților în nesoluționarea notificării, nu au beneficiat încă de aplicarea măsurilor reparatorii prevăzute de lege. Se mai arată că este încălcată, de asemenea, și independența justiției.

12. În ce privește concursul dintre legile interne și reglementările internaționale, din perspectiva art. 20 din Constituție, autoarea excepției de neconstituționalitate susține că ar trebui să se facă aplicarea Recomandării (2004)5 a Comitetului de Miniștri către statele membre privind verificarea compatibilității proiectelor de lege, a legilor în vigoare și a practicilor administrative cu standardele impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, la pct. 12 din anexă, prevede că, „pentru asigurarea compatibilității, este suficient să se procedeze la schimbări de jurisprudență și de practică. În conformitate cu sistemul juridic al unor state membre, compatibilitatea ar putea fi asigurată prin simpla neaplicare a măsurilor respective”.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate, arătând că aceasta este neîntemeiată. Astfel, se apreciază că dispozițiile criticate au o rațiune bine determinată față de scopul declarat al actului normativ de a institui o formă de finalizare a procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist în România, în împrejurările obiective legate de existența hotărârii-pilot pronunțate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, precum și a scăderii participației statului, ca urmare a conversiei în acțiuni a titlurilor de despăgubire emise de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, la Fondul Proprietatea.

14. Dispozițiile Legii fundamentale referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu sunt eludate întrucât același tratament constând în etapele noii legi este aplicat tuturor dosarelor aflate pe rolul instanțelor, indiferent de titular, fără excepție. În plus, acest articol nu contravine dreptului cetățeanului la liberul acces la justiție, în condițiile în care acțiunile aflate pe rolul instanțelor de judecată sunt în continuare supuse controlului jurisdicțional.

15. De asemenea, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată mai arată că dispozițiile art. 15 alin. (2) și art. 78 din Constituție nu sunt încălcate, întrucât, în condițiile în care despăgubirile stabilite conform Legii nr. 10/2001 nu au fost valorificate potrivit procedurii reglementate de dispozițiile Legii nr. 247/2005, nu se poate susține în mod rezonabil că prevederile Legii nr. 165/2013 se aplică retroactiv. Singura ipoteză în care prevederile Legii nr. 165/2013 ar fi putut aduce atingere principiului neretroactivității legii civile ar fi fost aceea în care ar fi dispus și cu privire la drepturile la despăgubiri ce ar fi fost deja stabilite și valorificate conform procedurii prevăzute de actul normativ

anterior în materie, respectiv Legea nr. 247/2005, împrejurare ce nu este incidentă.

16. Instanța de judecată mai apreciază că art. 4 din Legea nr. 165/2013 nu este neconstituțional nici din perspectiva dispozițiilor art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nefiind lezate nici dreptul părții de acces la justiție, nici principiul egalității de arme (atât persoana fizică, cât și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor având obligația respectării legii adoptate de Parlament) și nici principiul securității juridice (neputându-se invoca imprevizibilitatea acestui act normativ, față de Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*). Nu sunt întemeiate nici criticile în sensul că art. 4 ar deroga nepermis de la prevederile art. 44 din Constituție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, pe de o parte, întrucât reclamanta nu este privată în mod absolut și pe o perioadă nedeterminată de bunul său (dreptul la despăgubiri succesiv recunoscut de autoritățile statului), iar pe de altă parte, întrucât dreptul în discuție are un caracter relativ, exercițiul lui fiind susceptibil de restrângeri justificate de cauze obiective, cum este cazul în speță, respectiv, în esență, insuficiența fondurilor pentru realizarea integrală și deodată a tuturor creanțelor existente împotriva statului și întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 247/2005.

17. Critica referitoare la aplicarea retroactivă a dispozițiilor noii legi litigiilor în curs și la pretinsa încălcare a principiului egalității în fața legii și a dreptului la nediscriminare este de asemenea neîntemeiată, în fapt fiind vorba de aplicarea legii noi litigiilor aflate în curs, deci în esență de aplicarea principiului *tempus regit actum*, de vreme ce legea nouă este de imediată aplicare.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

19. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale, fiind încălcat principiul constituțional al neretroactivității legii. În acest sens, arată că textul de lege criticat acționează asupra fazei inițiale de constituire a situației juridice, modificând în mod esențial regimul juridic creat prin depunerea cererilor de chemare în judecată în termenul legal, cu încălcarea principiului *tempus regit actum* (Decizia Curții Constituționale nr. 830 din 8 iulie 2008). Or, neretroactivitatea legii impune ca noua lege să nu se aplice actelor îndeplinite conform dispozițiilor legii anterioare, ci doar acțiunilor care se efectuează după intrarea în vigoare a acesteia, rămânând valabile cele efectuate în perioada activității legii vechi.

20. Se mai arată că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin instituirea noilor reguli privind soluționarea notificărilor, care au determinat judecătorul să respingă cererile de chemare în judecată ca prematur introduse, se creează premisele unei discriminări, fără un criteriu obiectiv și rezonabil de diferențiere. În acest context, persoanele ale căror procese s-au finalizat înainte de intrarea în vigoare a legii s-au aflat într-o situație mai favorabilă, dar discriminatorie față de persoanele ale căror procese au fost în curs de soluționare la data intrării în vigoare.

21. Se mai apreciază că prevederile art. 4 raportate la art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 aduc atingere și accesului liber la justiție, deoarece legiuitorul a impus noi termene de soluționare a dosarelor aflate pe rol, dar și alte termene de sesizare a instanței de judecată.

22. Însă intervenția acestor dispoziții în procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată, care de cele mai multe ori au

condus la respingerea ca prematur formulate a cererilor de chemare în judecată, apare ca o ingerință a legiuitorului în procesul de realizare a justiției, întrucât excepția de prematuritate este o excepție de fond, peremptorie și absolută, care, odată admisă, face ca acțiunea sa fie respinsă. Or, după cum a statuat și Curtea Constituțională, o imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. Astfel, reluarea procedurilor cu caracter administrativ, ca urmare a respingerii acțiunii ca inadmisibilă sau prematur introdusă (din cauza noilor termene legale de soluționare a notificărilor), contravine și principiului soluționării cauzei într-un termen optim și previzibil, prevăzut de art. 6 din noul Cod de procedură civilă, fiind o consacrare a art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit actului de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 4, art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, potrivit cărora:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică (...) cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, (...) la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 34 alin. (1): „(1) *Dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor vor fi soluționate în termen de 60 de luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu excepția dosarelor de fond funciar, care vor fi soluționate în termen de 36 de luni.*”;

— Art. 35 alin. (2): „(2) *În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.*”

26. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 4 alin. (2) privind egalitatea între cetățeni, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatelor internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private și art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate

dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil, cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 — *Protecția proprietății* cuprins în Primul Protocol adițional la aceeași Convenție.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care termenele prevăzute la art. 34 alin. (1) din aceeași lege nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Prin urmare, în prezenta cauză, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua, prin raportare la prevederile art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, având în vedere faptul că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după momentul sesizării Curții Constituționale.

28. Potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, în procesul de aplicare și interpretare a legislației incidente în speța dedusă soluționării, instanța de judecată urmează să respecte deciziile Curții Constituționale atât sub aspectul dispozitivului, cât și sub cel al considerentelor pe care acestea se sprijină. Prin urmare, chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale — de exemplu, Decizia nr. 61 din 21 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 10 aprilie 2013, Decizia nr. 319 din 29 martie 2012, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 25 aprilie 2012, și Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012 — deciziile anterioare de constatare a neconstituționalității reprezintă temei al revizuirii conform art. 322 pct. 10 din Codul de procedură civilă din 1865 sau art. 509 alin. (1) pct. 11 din noul Cod de procedură civilă, după caz.

29. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, Curtea reține că, în raport cu obiectul cauzei deduse soluționării instanței de judecată, prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu sunt incidente în cadrul soluționării cauzei aflate pe rolul instanței de judecată. Astfel, dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 instituie dreptul persoanei care se consideră îndreptățită de a se adresa instanței judecătorești în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34. Având în vedere că textul de lege criticat vizează o cale de atac ce poate fi introdusă împotriva refuzului de a emite decizia în termenele prevăzute de art. 33 și 34 din lege, aplicabilă abia după scurgerea termenelor prevăzute de cele două articole menționate, rezultă că art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu este incident în cauză, neavând legătură cu soluționarea acesteia, în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

30. Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căreia „*(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.*”, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 34 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Paula Maria Horjea în Dosarul nr. 9.392/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 iulie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea Normativului privind asigurarea tehnică de marină a structurilor deținătoare de nave din Ministerul Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 636/2008

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. I. — Normativul privind asigurarea tehnică de marină a structurilor deținătoare de nave din Ministerul Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 636/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 și 804 bis din 2 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **În anexa nr. 4, la punctul I „Înregistrarea navelor și mijloacelor plutitoare”, punctul 7 va avea următorul cuprins:**

„7. Numerele de înregistrare sunt formate din grupul de litere «MAI» urmat de un grup format din 4 cifre, din care: prima cifră reprezintă clasa navei din care face parte, a doua cifră reprezintă subclasa din care face parte nava, iar cifrele a treia și a patra reprezintă numerele de ordine de la 01 până la 99 atribuite în ordine crescătoare.

Excepție fac șalupele și ambarcațiunile, clasele 3, 4 și 9, pentru care cifrele a doua, a treia și a patra reprezintă numerele de ordine, care se repartizează de la 001 până la 999.

Clasificarea navelor se regăsește în anexa nr. 4.4.

Încadrarea noilor tipuri de nave ce vor fi introduse ulterior în înzestrarea Ministerului Afacerilor Interne, în prevederile anexei nr. 4.4 se realizează prin dispoziția directorului Direcției generale logistice, în baza solicitărilor și propunerilor de încadrare a inspectoratelor generale sau unităților necuprinse în structura acestora.”

2. **Anexa nr. 4.4 la anexa nr. 4 se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.**

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 22 iulie 2014.
Nr. 113.

ANEXĂ
(Anexa nr. 4.4 la anexa nr. 4)

CLASIFICAREA navelor din înzestrarea Ministerului Afacerilor Interne

NAVE OPERATIVE

— Clasa 0 — NAVE MULTIROL

Subclasa 1: **Nave maritime multirol**

— nave maritime multirol

Subclasa 2: **Nave maritime de supraveghere**

— nave maritime de supraveghere (de exemplu: proiect OPV 6610 etc.)

— Clasa 1 — NAVE DE PATRULARE

Subclasa 1: **Nave maritime de patrulare**

— nave maritime de patrulare (de exemplu: proiect P157 etc.)

Subclasa 2: **Nave fluviale de patrulare**

— nave fluviale de patrulare (de exemplu: proiect 822M, proiect 383 etc.)

— Clasa 2 — nave maritime de intervenție (de exemplu: proiect SHALDAG MK IV, proiect Bigliani etc.)

— Clasa 3 — ȘALUPE DE PATRULARE, CONTROL ȘI/SAU INTERVENȚIE

— șalupe de intervenție, de exemplu: proiect Maren, proiect Freeway etc.

— șalupă fluvială de intervenție proiect 360

— șalupe fluviale de patrulare, de exemplu: proiect Wolla 150, proiect BM, proiect Wolla 300, proiect U 371, proiect KS 100 A, proiect 106, proiect 410, proiect 500 CLASS, proiect POL 150 și proiect GAMA

— șalupe de supraveghere și control portuar, de exemplu: proiect R-1120 etc.

— *Clasa 4* — **AMBARCAȚIUNE DE PATRULARE, INTERVENȚIE, CONTROL ȘI/SAU SALVARE**

- ambarcațiuni rapide de intervenție
- ambarcațiuni cu motor atașabil
- ambarcațiuni de abordaj, control și salvare
- ambarcațiuni pe pernă de aer etc.

De exemplu: proiect Drussila, proiect Harpoon 550 Open, proiect F50, proiect RR 4.2, proiect SLP 5400 etc.

— *Clasa 5* — **NAVE CU MISIUNI SPECIALE**

Subclasa 1 — **Nave de remorcaj și salvare**

- nave de remorcaj și salvare, de exemplu: proiect 136, 405 și 406
- remorchere fluviale, de exemplu: proiect RG etc.

Subclasa 2 — **Nave pentru stingerea incendiilor**

- șalupe fluviale PSI, de exemplu: proiect Maren 34, BM, KS 100 A etc.

Subclasa 3 — **Nave sanitare**

- nave sanitare, de exemplu: proiect 383 S etc.

NAVE LOGISTICE

— *Clasa 6* — **NAVE CU MISIUNI SPECIALE**

Subclasa 1 — **Tancuri pentru transport produse petroliere**

- tancuri maritime propulsate, de exemplu: tanc maritim 1000 To proiect 1407
- tancuri fluviale nepropulsate

Subclasa 2 — **Nave de transport materiale**

- gabare fluviale propulsate sau nepropulsate
- șleपुरi fluviale nepropulsate, de exemplu, proiect: 200 t etc.
- bacuri fluviale, de exemplu: proiect BF 15 t etc.

— *Clasa 7* — **NAVE CU DESTINAȚIE SPECIALĂ**

Subclasa 1 — **Ateliere plutitoare**

- ateliere plutitoare proiect 126 M
- atelier plutitor proiect 1735 M etc.

Subclasa 2 — **Nave bază**

- cazarma plutitoare, de exemplu: proiect 420 etc.

Subclasa 3 — **Docuri plutitoare**

- docuri plutitoare, de exemplu: proiect 200 To, proiect 80 To etc.

MIJLOACE PLUTITOARE

— *Clasa 8* — **PONTOANE**

Subclasa 1 — **Pontoane dormitor**

- pontoane dormitor, de exemplu: proiect 50 locuri, proiect 40 locuri etc.

Subclasa 2 — **Pontoane de acostare**

- pontoane de acostare cu cabine, de exemplu: proiect PA 1, proiect PA 2, proiect Siaj, proiect PAC, proiect Severnav, proiect PTN etc.
- pontoane de acostare cu platformă, de exemplu: proiect 494 etc.

— *Clasa 9* — **BĂRCI ANTRENAMENT ȘI ÎNTREȚINERE NAVE**

- bărci din p.f.a.s., de exemplu: proiect 6+1 rame, proiect 2+1 rame
- bărci metalice, de exemplu: proiect KRÂM etc.
- bărci din lemn, de exemplu: proiect Bega etc.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**privind publicarea acceptării amendamentelor la Codul internațional din 1994 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 1994), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.351(92) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 iunie 2013**

Având în vedere prevederile art. VIII(b)(vi)(2)(bb) și ale art. VIII(b)(vii)(2) din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS 1974), la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 80/1979, ale art. 2 din Decizia Consiliului 2013/267/UE din 13 mai 2013 privind poziția care urmează să fie luată în numele Uniunii Europene în cadrul celei de a 65-a sesiuni a Comitetului pentru protecția mediului marin cu privire la modificarea sistemului de evaluare a stării navei și în cadrul celei de a 92-a sesiuni a Comitetului pentru siguranță maritimă în ceea ce privește modificarea Codului internațional de management al siguranței, precum și modificarea capitolului III din Convenția SOLAS și a Codului internațional pentru siguranța navelor de mare viteză din 1994 și 2000 referitor la accesul în spațiile închise și exercițiile de salvare, precum și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 2 pct. 20 și art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se publică amendamentele la Codul internațional din 1994 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 1994), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.351(92) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 iunie 2013, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română va lua măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 1 ianuarie 2015.

p. Ministrul transporturilor,
Marius Mitică Mărgărit,
secretar de stat

București, 22 iulie 2014.
Nr. 1.205.

ANEXĂ

REZOLUȚIA MSC.351(92)
(adoptată la 21 iunie 2013)**Amendamente la Codul Internațional din 1994 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 1994)**

Comitetul de siguranță maritimă, amintind art. 28(b) din Convenția privind crearea Organizației Maritime Internaționale, referitor la funcțiile comitetului, luând notă de Rezoluția MSC.36(63), prin care s-a adoptat Codul internațional pentru siguranța navelor de mare viteză (denumit în continuare *Codul HSC 1994*), care a devenit obligatoriu conform capitolului X din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS) (denumită în continuare *Convenția*), notând, de asemenea, articolul VIII(b) și regula X/1.1 din Convenție cu privire la procedura de amendare a Codului HSC 1994, luând în considerare amendamentele la Codul HSC 1994, în cadrul celei de a nouăzeci și doua sesiuni, propuse și difuzate în conformitate cu articolul VIII(b)(i) din Convenție,

1. adoptă, în conformitate cu art. VIII(b)(iv) din Convenție, amendamentele la Codul internațional pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 1994), al căror text este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta rezoluție;

2. stabilește, în conformitate cu art. VIII(b)(vi)(2)(bb) din Convenție, că amendamentele se vor considera ca fiind acceptate la 1 iulie 2014, cu excepția cazului în care până la această dată mai mult de o treime din guvernele contractante la Convenție sau guvernele contractante ale căror flote comerciale reprezintă nu mai puțin de 50% din tonajul brut al flotei comerciale mondiale au notificat obiecțiile lor la aceste amendamente;

3. invită guvernele contractante să ia notă că, în conformitate cu art. VIII(b)(vii)(2) din Convenție, amendamentele vor intra în vigoare la 1 ianuarie 2015, după acceptarea lor în conformitate cu paragraful 2 de mai sus;

4. solicită secretarului general, în conformitate cu art. VIII(b)(v) din Convenție, să transmită copii certificate ale prezentei rezoluții și textul amendamentelor cuprinse în anexă tuturor guvernelor contractante la Convenție;

5. solicită, de asemenea, secretarului general să transmită copii ale acestei rezoluții și ale anexei sale membrilor Organizației care nu sunt guverne contractante la Convenție.

AMENDAMENTE

la Codul internațional din 1994 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 1994)

CAPITOLUL 18

Cerințe de exploatare

1 După paragraful existent 18.5.3 se introduce un nou paragraf, după cum urmează:

„18.5.4 Membrii echipajului cu responsabilități de acces în spațiu închis sau de salvare trebuie să participe la un exercițiu de intrare în spațiu închis și de salvare, care trebuie să fie organizat la bordul navei cel puțin o dată la două luni.”

2 Paragrafele existente 18.5.4 până la 18.5.10 se renumerotează cu, respectiv, 18.5.5 până la 18.5.11.

3 Prima frază din paragraful renumerotat 18.5.8 se modifică după cum urmează:

„18.5.8 Înregistrări în jurnalul de bord

Data când au loc adunările, detaliile cu privire la exercițiile de abandon al navei și exercițiile în caz de incendiu, exercițiile cu alte mijloace de salvare, exercițiile privind accesul în spațiu închis și de salvare, precum și instruirea la bordul navei trebuie să fie înregistrate în jurnalul de bord așa cum a fost prevăzut de către administrație.”

4 După paragraful 18.5.11 renumerotat se introduce un nou paragraf, după cum urmează:

„18.5.12 Exerciții privind accesul la spațiu închis și de salvare

18.5.12.1 Exercițiile privind accesul la spațiu închis și de salvare trebuie să fie planificate și efectuate în condiții de siguranță, luând în considerare, după caz, indicațiile prevăzute în recomandările elaborate de Organizație*.

* Se referă la „Recomandările revizuite privind accesul la spațiile închise la bordul navelor”, adoptate de Organizație prin Rezoluția A.1050(27).

18.5.12.2 Fiecare exercițiu privind accesul la spațiu închis și de salvare trebuie să cuprindă:

.1 verificarea și utilizarea echipamentului individual de protecție necesar pentru acces;

.2 verificarea și utilizarea procedurilor și echipamentului de comunicare;

.3 verificarea și utilizarea instrumentelor de măsurare a atmosferei în spațiile închise;

.4 verificarea și utilizarea echipamentului și procedurilor de salvare; și

.5 instrucțiuni de prim ajutor și tehnici de resuscitare.

18.5.12.3 Riscurile asociate spațiilor închise și procedurile de la bord pentru accesul în condiții de siguranță în aceste spații trebuie să ia în considerare, după caz, indicațiile prevăzute în recomandările elaborate de Organizație*.

* Se referă la „Recomandările revizuite privind accesul la spațiile închise la bordul navelor”, adoptate de Organizație prin Rezoluția A.1050(27).”

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

privind publicarea acceptării amendamentelor la Codul internațional din 2000 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 2000), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.352(92) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 iunie 2013

Având în vedere prevederile art. VIII(b)(vi)(2)(bb) și ale art. VIII(b)(vii)(2) din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS 1974), la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 80/1979, ale art. 2 din Decizia Consiliului 2013/267/UE din 13 mai 2013 privind poziția care urmează să fie luată în numele Uniunii Europene în cadrul celei de a 65-a sesiuni a Comitetului pentru protecția mediului marin cu privire la modificarea sistemului de evaluare a stării navei și în cadrul celei de a 92-a sesiuni a Comitetului pentru siguranță maritimă în ceea ce privește modificarea Codului internațional de management al siguranței, precum și modificarea capitolului III din Convenția SOLAS și a Codului internațional pentru siguranța navelor de mare viteză din 1994 și 2000 referitor la accesul în spațiile închise și exercițiile de salvare, precum și ale art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 2 pct. 20 și art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se publică amendamentele la Codul internațional din 2000 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 2000), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.352(92) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 iunie 2013, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română va lua măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 1 ianuarie 2015.

p. Ministrul transporturilor,
Marius Mitică Mărgărit,
secretar de stat

București, 22 iulie 2014.
Nr. 1.206.

REZOLUȚIA MSC.352(92)
(adoptată la 21 iunie 2013)

Amendamente la Codul internațional din 2000 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 2000)

Comitetul de siguranță maritimă, amintind articolul 28(b) al Convenției privind crearea Organizației Maritime Internaționale referitor la funcțiile Comitetului, luând notă de Rezoluția MSC.97(73), prin care a adoptat Codul internațional din 2000 pentru siguranța navelor de mare viteză (*Codul HSC 2000*), care a devenit obligatoriu în conformitate cu capitolul X din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS) (denumită în continuare *Convenție*), notând, de asemenea, articolul VIII (b) și regula X/1.2 ale Convenției privind procedura de amendare a Codului HSC 2000, luând în considerare amendamentele la Codul HSC 2000 în cadrul celei de a nouăzeci și doua sesiuni propuse și difuzate în conformitate cu articolul VIII(b)(i) din Convenție,

1. adoptă în conformitate cu articolul VIII(b)(iv) din Convenție, amendamentele la Codul HSC 2000, al cărui text este prevăzut în anexa la prezenta rezoluție;

2. stabilește, în conformitate cu articolul VIII(b)(vi)(2)(bb) din Convenție, că amendamentele se vor considera ca fiind acceptate la 1 iulie 2014, cu excepția cazului în care până la această dată mai mult de o treime din guvernele contractante la Convenție sau guvernele contractante ale căror flote comerciale reprezintă nu mai puțin de 50% din tonajul brut al flotei comerciale mondiale au notificat obiecțiile lor la aceste amendamente;

3. invită guvernele contractante la Convenție să ia notă că, în conformitate cu articolul VIII(b)(vii)(2) din Convenție, amendamentele vor intra în vigoare la 1 ianuarie 2015, după acceptarea în conformitate cu paragraful 2 de mai sus;

4. solicită secretarului general, în conformitate cu articolul VIII(b)(v) din Convenție, să transmită copii certificate ale prezentei rezoluții și textul modificărilor cuprinse în anexă tuturor guvernelor contractante la Convenție;

5. solicită, de asemenea, secretarului general să transmită copii ale acestei rezoluții și ale anexei sale membrilor Organizației care nu sunt guverne contractante la Convenție.

AMENDAMENTE

la Codul internațional din 2000 pentru siguranța navelor de mare viteză (Codul HSC 2000)

CAPITOLUL 18

Cerințe de exploatare

1 După paragraful existent 18.5.3 se introduce un nou paragraf, după cum urmează:

„18.5.4 Membrii echipajului cu responsabilități de acces în spațiu închis sau de salvare trebuie să participe la un exercițiu de intrare în spațiu închis și de salvare, care trebuie să fie organizat la bordul navei cel puțin o dată la două luni.”

2 Paragrafele existente 18.5.4 până la 18.5.10 se renumerează cu, respectiv, 18.5.5 până la 18.5.11.

3 Prima frază din paragraful renumerotat 18.5.8.1 se modifică după cum urmează:

„18.5.8.1 Data când au loc adunările, detaliile cu privire la exercițiile de abandon al navei și exercițiile în caz de incendiu, exercițiile cu alte mijloace de salvare, exercițiile privind accesul în spațiu închis și de salvare, precum și instruirea la bordul navei trebuie să fie înregistrate în jurnalul de bord așa cum a fost prevăzut de către administrație.”

4 După paragraful 18.5.11 renumerotat se introduce un nou paragraf, după cum urmează:

„18.5.12 Exerciții privind accesul la spațiu închis și de salvare
18.5.12.1 Exercițiile privind accesul la spațiu închis și de salvare trebuie să fie planificate și efectuate în condiții de

siguranță, luând în considerare, după caz, indicațiile prevăzute în recomandările elaborate de Organizație*.

* Se referă la „Recomandările revizuite privind accesul la spațiile închise la bordul navelor”, adoptate de Organizație prin Rezoluția A.1050(27).

18.5.12.2 Fiecare exercițiu privind accesul la spațiu închis și de salvare trebuie să cuprindă:

.1 verificarea și utilizarea echipamentului individual de protecție necesar pentru acces;

.2 verificarea și utilizarea procedurilor și echipamentului de comunicare;

.3 verificarea și utilizarea instrumentelor de măsurare a atmosferei în spațiile închise;

.4 verificarea și utilizarea echipamentului și procedurilor de salvare; și

.5 instrucțiuni de prim ajutor și tehnici de resuscitare.

18.5.12.3 Riscurile asociate spațiilor închise și procedurile de la bord pentru accesul în condiții de siguranță în aceste spații trebuie să ia în considerare, după caz, indicațiile prevăzute în recomandările elaborate de Organizație*.

* Se referă la „Recomandările revizuite privind accesul la spațiile închise la bordul navelor”, adoptate de Organizație prin Rezoluția A.1050(27).”

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului justiției nr. 1.318/C/2012 pentru aprobarea Normelor de acordare a drepturilor de hrană, în timp de pace, personalului din sistemul administrației penitenciare**

Având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.848/2004 privind stabilirea drepturilor de hrană, în timp de pace, ale personalului din sistemul administrației penitenciare,

ținând cont de Adresa nr. 27.827/2014 a Direcției logistice a Ministerului Apărării Naționale,

în temeiul art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Articol unic. — Anexa la Ordinul ministrului justiției nr. 1.318/C/2012 pentru aprobarea Normelor de acordare a drepturilor de hrană, în timp de pace, personalului din sistemul administrației penitenciare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 și 333 bis din 17 mai 2012, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Structura normelor de hrană pentru personalul din sistemul administrației penitenciare se stabilește în mod unitar de Ministerul Apărării Naționale, împreună cu celelalte instituții publice din sectorul de apărare, ordine publică și siguranță națională, în limita plafoanelor calorice ale fiecărei norme, conform anexei nr. 11.”

2. La articolul 28, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Hrănirea personalului prin bucătării de unitate se realizează numai în centrele de formare profesională și centrele de pregătire, odihnă și recuperare.”

3. La articolul 28, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) Popotele achiziționează produse agroalimentare pentru prepararea hranei, inclusiv condimente, șervețele, scobitori și alte asemenea produse pentru servirea mesei, folosind exclusiv contribuția bănească a personalului, sub forma fondului de rulment constituit conform art. 43.

(4) Bucătăriile de unitate achiziționează produse agroalimentare pentru prepararea hranei, inclusiv condimente, șervețele, scobitori și alte asemenea produse pentru servirea mesei, folosind avansuri din creditele bugetare aprobate la articolul bugetar «Hrană oameni».”

4. Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — Popotele pot organiza puncte de desfacere, bufete, la sediul propriu sau în alte locuri din afara instituției penitenciare.”

5. Articolul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — În situația în care prin popote trebuie să se asigure hrănirea unui număr mare de persoane ca urmare a

desfășurării unor misiuni, convocări, grupuri de lucru, activități de protocol ori ca urmare a prezenței într-o unitate din sistemul administrației penitenciare a persoanelor prevăzute la art. 45 alin. (1) lit. b) și c), se pot acorda avansuri din alocații bugetare aprobate, urmând ca restituirea lor să se facă la terminarea activităților respective.”

6. La articolul 38, alineatul (2) se abrogă.

7. La articolul 45 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) persoanele care nu se încadrează în prevederile lit. a) și b), dar se află în interes de serviciu în unități din sistemul administrației penitenciare sau la sediul Administrației Naționale a Penitenciarelor.”

8. La articolul 45, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Personalul prevăzut la alin. (1) lit. b) și c) care ia masa prin popote (puncte de desfacere sau bufete) va achita în plus și o cotă de maximum 15%, reprezentând cheltuieli de transport și depozitare a alimentelor.”

9. Articolul 47 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 47. — (1) Prețul meselor cuprinde valoarea alimentelor consumate pentru preparare, precum și a condimentelor, șervețelilor, scobitorilor și altor asemenea produse pentru servirea mesei. Contravaloarea mesei se achită zilnic, conform evidenței nominale ținute de responsabilul popotei. Numerarul încasat se depune zilnic la casieria unității, în vederea depunerii la trezorerie, a doua zi, în contul 5005 — Sume de mandat și în depozit, cu excepția cotei de 15% care se depune în contul curent.

(2) Persoanele cărora li s-a asigurat masa prin popotă confirmă prin semnătură, într-o evidență distinctă, plata mesei luate.

(3) La sfârșitul fiecărei luni, contravaloarea produselor agroalimentare folosite la prepararea hranei, inclusiv condimentele, șervețelele, scobitorile și alte asemenea produse pentru servirea mesei, sau valorificate, pentru categoria de personal prevăzută la art. 45 alin. (1) lit. a), trebuie să fie egală

cu totalul sumelor încasate de la cei care au luat masa sau au cumpărat produse ca atare.

(4) În cazul personalului prevăzut la art. 45 alin. (3), în contravaloarea meselor se include și cota de maximum 15%.”

10. La articolul 50 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Prepararea hranei se realizează pe bază de rețetare aprobate de directorul instituției penitenciare.”

11. Articolul 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 54. — (1) Evidența financiar-contabilă a fondurilor, materialelor și produselor popotei se organizează în partidă dublă, prin intermediul conturilor prevăzute în Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.917/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, Planul de conturi pentru instituții publice și instrucțiunile de aplicare a acestuia, cu modificările și completările ulterioare, și cu respectarea reglementărilor contabile din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru activitatea desfășurată prin popote, instituțiile penitenciare au obligația de a organiza contabilitatea de gestiune, financiară și bugetară în conformitate cu art. 1 alin. (2) și (6) și art. 18 din Legea nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Evidența contabilă se va ține distinct, până la nivel de bilanță analitică, care va fi cumulată cu bilanța instituției penitenciare. Planul de conturi cu dezvoltarea conturilor analitice, precum și monografia contabilă privind operațiunile specifice domeniului de activitate respectiv vor fi aprobate prin ordin al ministrului justiției.

(3) Pe lângă documentele necesare organizării contabilității în partidă dublă se vor utiliza următoarele formulare specifice:

a) Registru pentru evidența fondurilor la popotă — anexa nr. 4;

b) Fișa de magazie, cod 14-3-8 (Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.512/2008 privind documentele financiar-contabile, cu completările ulterioare);

c) Tabel nominal cu evidența fondului de rulment al popotei — anexa nr. 5;

d) Nota de intrare recepție, cod 14-3-1a (Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.512/2008, cu completările ulterioare);

e) Lista zilnică de alimente (adaptată la specificul activității de hrănire a personalului), cod 14-3-4/dA (Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 3.512/2008, cu completările ulterioare) — anexa nr. 6;

f) Tabel nominal cu personalul care ia masa la popotă — anexa nr. 7;

g) Bonul de consum.”

12. Articolul 72 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 72. — (1) Aprovizionarea cu produse agroalimentare a bucătăriei de unitate se face, de regulă, prin depozitul de

alimente al instituției penitenciare în care aceasta funcționează, folosind avansuri din creditele bugetare aprobate la articolul bugetar «Hrană oameni».

(2) Atunci când anumite produse alimentare nu sunt pe stoc în depozitul de alimente al instituției penitenciare, acestea se pot aproviziona și de pe piața liberă.”

13. Articolul 74 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 74. — (1) Prin bucătăria de unitate se pot hrăni, contra cost, și următoarele categorii de personal:

a) personalul din Ministerul Justiției și Administrația Națională a Penitenciarelor;

b) personalul din instituțiile sectorului de apărare națională, ordine publică și siguranță națională;

c) persoanele care nu se încadrează în prevederile lit. a) și b), dar se află în interes de serviciu în unități din sistemul administrației penitenciare sau la sediul Administrației Naționale a Penitenciarelor.

(2) Membrii de familie ai personalului din sistemul administrației penitenciare, precum și pensionarii sistemului administrației penitenciare pot lua masa la bucătăriile de unitate, cu aprobarea directorului instituției penitenciare respective.

(3) Personalul prevăzut la alin. (1) lit. b) și c) care ia masa prin bucătării de unitate, puncte de desfacere sau bufete va achita în plus și o cotă de maximum 15%, reprezentând cheltuieli de transport și depozitare a alimentelor.”

14. Articolul 75 se abrogă.

15. Articolul 78 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 78. — (1) Prețul meselor cuprinde valoarea alimentelor consumate pentru preparare, precum și a condimentelor, șervețelilor, scobitorilor și altor asemenea produse pentru servirea mesei. Contravaloarea meselor se achită zilnic, conform evidenței nominale ținute de responsabilul bucătăriei de unitate. Numerarul încasat se depune zilnic la casieria unității, în vederea depunerii la trezorerie, a doua zi, în contul curent, pentru reîntregirea sumelor avansate din credite bugetare aprobate.

(2) În cazul personalului aflat în situația prevăzută la art. 74 alin. (3), în contravaloarea meselor se include și cota de maximum 15%.”

16. La articolul 82 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Prepararea hranei se realizează pe bază de rețetare aprobate de directorul instituției penitenciare.”

17. Articolul 125 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 125. — Anexele nr. 1—11 fac parte integrantă din prezentele norme.”

18. După anexa nr. 10 la norme se introduce o nouă anexă, anexa nr. 11*, având cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

p. Ministrul justiției,
Liviu Stancu,
secretar de stat

București, 1 iulie 2014.
Nr. 2.325/C.

* Anexa nr. 11 nu se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, fiind clasificată potrivit legii.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale DUNĂREA IFN — S.A.**

Având în vedere solicitarea privind radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale DUNĂREA IFN — S.A., formulată în baza art. 28 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare, prin scrisoarea înregistrată la Banca Națională a României — Direcția supraveghere sub numărul 8.503 din 6 iunie 2014, și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 113 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 20/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 35 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și al prevederilor Hotărârii Parlamentului României nr. 35/2009 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale DUNĂREA IFN — S.A., cu sediul în București, Bd. Unirii nr. 47, bl. E3A, tronsonul 1, mezanin, sectorul 3, înregistrată la oficiul registrului comerțului sub nr. J40/16569/2006, cod unic de înregistrare 19115630, înscrisă în Registrul general sub nr. RG-PJR-41—080049, la secțiunea h) „Leasing financiar”.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 18 iulie 2014.
Nr. 608.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

ORDIN**privind dispunerea radierii din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale KIRA CREDITO & CAUZIONI IFN — S.A.**

Având în vedere solicitarea privind radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale KIRA CREDITO & CAUZIONI IFN — S.A., formulată în baza art. 28 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 93/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare, prin scrisoarea înregistrată la Banca Națională a României — Direcția supraveghere sub numărul 9.379 din 25 iunie 2014, și îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 113 alin. (1) din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 20/2009 privind instituțiile financiare nebancaire, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 35 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României și al prevederilor Hotărârii Parlamentului României nr. 35/2009 pentru numirea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

guvernatorul Băncii Naționale a României emite următorul ordin:

Articol unic. — Se dispune radierea din Registrul general al instituțiilor financiare nebancaire a Societății Comerciale KIRA CREDITO & CAUZIONI IFN — S.A., cu sediul social în București, Str. Viitorului nr. 22, ap. 4, sectorul 2, înregistrată la registrul comerțului sub nr. J40/17304/2006, cod unic de înregistrare 19146598, înscrisă în Registrul general sub nr. RG-PJR-41—110278, la secțiunea k) „Activități multiple de creditare”.

Guvernatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 18 iulie 2014.
Nr. 609.

ACTE ALE CONSILIULUI PENTRU SUPRAVEGHEREA ÎN INTERES PUBLIC A PROFESIEI CONTABILE

CONSILIUL PENTRU SUPRAVEGHEREA ÎN INTERES PUBLIC
A PROFESIEI CONTABILE

DECIZIE

**pentru aprobarea Procedurii privind clasificarea auditorilor
statutari și firmelor de audit în funcție de riscul de afectare
a credibilității raportărilor financiare**

În temeiul prevederilor:

— art. 31, 32, art. 39 lit. d), art. 59 alin. (2) lit. d), art. 61 lit. i) și art. 70 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și supravegherea în interes public a profesiei contabile, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 25 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile, aprobat prin Decizia Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile nr. 18/2014,

**Consiliul superior al Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public
a Profesiei Contabile, întrunit în ședința din 7 iulie 2014, d e c i d e:**

Art. 1. — Se aprobă Procedura privind clasificarea auditorilor statutari și firmelor de audit în funcție de riscul de afectare a credibilității raportărilor financiare, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului superior al Consiliului pentru Supravegherea
în Interes Public a Profesiei Contabile,
Corneliu Cazacu

București, 7 iulie 2014.
Nr. 27.

ANEXĂ

P R O C E D U R Ă

**privind clasificarea auditorilor statutari și firmelor de audit în funcție de riscul de afectare
a credibilității raportărilor financiare**

Art. 1. — Obiectul prezentei proceduri îl constituie clasificarea auditorilor statutari și firmelor de audit în funcție de riscul de afectare a credibilității raportărilor financiare, în vederea planificării inspecțiilor privind revizuirea calității activității de audit statutar.

Art. 2. — Clasificarea auditorilor statutari și firmelor de audit se realizează de către Consiliul pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile (*CSIPPC*), prin Departamentul Monitorizare și Investigații (*DMI*).

Art. 3. — (1) Criteriile care stau la baza clasificării auditorilor statutari și firmelor de audit în funcție de riscul de afectare a credibilității raportărilor financiare sunt următoarele:

a) gradul în care rapoartele de audit statutar sunt conforme cu Standardele Internaționale de Audit (*ISA*), adoptate de către Camera Auditorilor Financiar din România (*CAFR*);

b) numărul de persoane (auditori statutari, stagiați în activitatea de audit statutar și experți) implicate în misiunea de audit statutar;

- c) rezultatele inspecțiilor anterioare;
- d) existența unui sistem de control al calității;
- e) existența unei sancțiuni disciplinare rămase definitive;
- f) numărul clienților auditorilor statutari sau firmelor de audit care intră în categoria entităților de interes public;
- g) mărimea onorariilor stabilite prin contract de către auditorii statutari sau firmele de audit pentru prestarea serviciilor de audit statutar la entitățile de interes public;
- h) cifra de afaceri din activitatea de audit statutar aferentă entităților de interes public;
- i) valoarea contractelor de non-audit încheiate cu clienți-entități de interes public supuse auditării;
- j) depășirea termenului de încasare a onorariilor prevăzut prin contract;
- k) existența raportului privind transparența, prevăzut la art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și supravegherea în

interes public a profesiei contabile, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pentru criteriile prevăzute la alin. (1) lit. f)—j), se are în vedere același exercițiu financiar.

Art. 4. — În măsura în care CSIPPC nu are colectate informații privind anumiți auditori statutari sau anumite firme de audit, se consideră drept criteriu de clasificare calificativele acordate de CAFR.

Art. 5. — Criteriile menționate la art. 3 alin. (1) se ierarhizează pe 3 categorii, în funcție de gradul în care pot afecta credibilitatea rapoartelor financiare, astfel:

a) principal — criteriile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a) și b), fiecare având o pondere de 15%;

b) secundar — criteriile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. c), d), e) și f), fiecare având o pondere de 10%;

c) terțiar — criteriile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. g), h), i), j) și k), fiecare având o pondere de 6%.

Art. 6. — (1) Pentru fiecare criteriu în parte se acordă note de la 1 la 4, care se calculează conform prevederilor art. 8.

(2) Pe baza notelor acordate și a ponderii fiecărui criteriu în parte în funcție de categoria în care este încadrat, se folosește următoarea formulă de calcul:

$$S = \sum_{i=1}^m n_i \cdot p_i,$$

unde:

S = scor;

i = criteriu de clasificare;

m = numărul total al criteriilor de clasificare;

n_i = nota obținută pe fiecare criteriu în parte;

p_i = ponderea acordată fiecărei categorii în parte.

Art. 7. — Evaluarea riscului de a afecta credibilitatea raportărilor financiare, în vederea stabilirii nivelului de prioritate în efectuarea inspecțiilor, se face în urma încadrării auditorului statutar sau firmei de audit în unul dintre următoarele 3 grade de risc, pe baza scorului obținut conform prevederilor art. 6 alin. (2):

a) gradul 1 de risc (mare): cu un scor de maximum 2;

b) gradul 2 de risc (mediu): cu un scor mai mare de 2 și maximum 3,5;

c) gradul 3 de risc (scăzut): cu un scor mai mare de 3,5.

Art. 8. — Modalitatea de acordare a notelor pentru fiecare criteriu în parte este următoarea:

a) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. a) se urmărește în ce măsură raportul auditorului statutar urmează structura și cerințele ISA 700 „Formarea unei opinii și raportarea cu privire la situațiile financiare”, ISA 705 „Modificări ale opiniei raportului auditorului independent” și ISA 706 „Paragrafele de observații și paragrafele explicative din raportul auditorului independent”, astfel:

(i) se acordă nota 4 pentru respectarea cerințelor ISA 700, ISA 705 și ISA 706 în proporție de cel puțin 91%;

(ii) se acordă nota 3 pentru respectarea cerințelor ISA 700, ISA 705 și ISA 706 într-o proporție cuprinsă între 71% și 90%;

(iii) se acordă nota 2 pentru respectarea cerințelor ISA 700, ISA 705 și ISA 706 într-o proporție cuprinsă între 41% și 70%;

(iv) se acordă nota 1 pentru respectarea cerințelor ISA 700, ISA 705 și ISA 706 în proporție de cel mult 40%;

b) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. b) se urmărește numărul de persoane (auditori statutari, stagiați în activitatea de audit statutar și experți) implicate în misiunea de audit statutar, astfel:

(i) dacă misiunea de audit statutar implică un singur auditor statutar, se acordă nota 1;

(ii) dacă misiunea de audit statutar implică un singur auditor statutar și unul sau doi stagiați sau experți, se acordă nota 2;

(iii) dacă misiunea de audit statutar implică 2 auditori statutari, se acordă nota 3;

(iv) dacă misiunea de audit statutar implică cel puțin 3 auditori statutari, se acordă nota 4;

c) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. c) se ține cont de indicativul de calitate acordat de către CSIPPC, respectiv de calificativele acordate de către CAFR, conform art. 24 alin. (2) din Normele privind revizuirea calității activității de audit financiar și a altor activități desfășurate de auditorii financiari aprobate prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 49/2013, după cum urmează:

(i) indicativ de calitate I sau calificativ A — nota 4;

(ii) indicativ de calitate II sau calificativ B — nota 3;

(iii) indicativ de calitate III sau calificativ C — nota 2;

(iv) indicativ de calitate IV sau calificativ D sau prima inspecție — nota 1;

d) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. d), dacă există un sistem de control al calității, se acordă nota 4, iar în caz contrar se acordă nota 1;

e) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. e), dacă există o sancțiune disciplinară rămasă definitivă, se acordă nota 1, iar în caz contrar se acordă nota 4;

f) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. f) se urmărește numărul clienților auditorilor statutari sau firmelor de audit care intră în categoria entităților de interes public, separat, pe cele două categorii de auditori statutari în parte, astfel:

A. pentru persoanele fizice (auditorii statutari) care au:

(i) cel mult 2 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 4;

(ii) 3 sau 4 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 3;

(iii) 5 sau 6 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 2;

(iv) cel puțin 7 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 1;

B. pentru firmele de audit care au:

(i) cel mult 3 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 4;

(ii) între 4 și 6 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 3;

(iii) între 7 și 10 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 2;

(iv) cel puțin 11 clienți din categoria entităților de interes public, se acordă nota 1;

g) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. g) se urmărește mărimea onorariilor, separat pe cele două categorii de auditori statutari, astfel:

A. persoane fizice:

(i) dacă onorariul este de cel mult 5.000 de lei, se acordă nota 1;

(ii) dacă onorariul este cuprins între 5.001 lei și 15.000 de lei, se acordă nota 2;

(iii) dacă onorariul este cuprins între 15.001 lei și 45.000 de lei, se acordă nota 3;

(iv) dacă onorariul este de cel puțin 45.001 lei, se acordă nota 4;

B. firme de audit:

(i) dacă onorariul este de cel mult 10.000 de lei, se acordă nota 1;

(ii) dacă onorariul este cuprins între 10.001 lei și 20.000 de lei, se acordă nota 2;

(iii) dacă onorariul este cuprins între 20.001 lei și 40.000 de lei, se acordă nota 3;

(iv) dacă onorariul este de cel puțin 40.001 lei, se acordă nota 4;

h) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. h), notele se stabilesc în funcție de valoarea cifrei de afaceri din activitatea de audit financiar, după cum urmează:

- (i) dacă cifra de afaceri din activitatea de audit financiar este de cel mult 50.000 de lei, se acordă nota 4;
- (ii) dacă cifra de afaceri din activitatea de audit financiar este cuprinsă între 50.001 lei și 200.000 de lei, se acordă nota 3;
- (iii) dacă cifra de afaceri din activitatea de audit financiar este cuprinsă între 200.001 lei și 600.000 de lei, se acordă nota 2;
- (iv) dacă cifra de afaceri din activitatea de audit financiar este de cel puțin 600.001 lei, se acordă nota 1;
- i) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. i) se ține cont de valoarea cumulată a contractelor de non-audit încheiate cu același client raportată la valoarea onorariului din activitatea de audit statutar pentru clientul respectiv, astfel:
 - (i) dacă raportul obținut este de cel mult 25%, se acordă nota 4;
 - (ii) dacă raportul obținut este cuprins între 26% și 50%, se acordă nota 3;
 - (iii) dacă raportul obținut este cuprins între 51% și 80%, se acordă nota 2;
 - (iv) dacă raportul obținut este de cel puțin 81%, se acordă nota 1;
- j) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. j) se urmărește dacă s-a depășit termenul de încasare, stabilit prin contract, a onorariilor a căror valoare reprezintă 10% din cifra de afaceri din activitatea de audit statutar, astfel:
 - (i) dacă încasarea onorariilor se face la termen, se acordă nota 4;
 - (ii) dacă termenul de încasare a onorariilor este depășit cu cel mult 60 de zile, se acordă nota 3;
 - (iii) dacă termenul de încasare este depășit cu o perioadă cuprinsă între 61 de zile și 6 luni, se acordă nota 2;
 - (iv) dacă termenul de încasare este depășit cu mai mult de 6 luni, se acordă nota 1;
- k) pentru criteriul prevăzut la art. 3 alin. (1) lit. k), dacă există raportul privind transparența, se acordă nota 4, iar în caz contrar se acordă nota 1.

Art. 9. — (1) Procentajele prevăzute la art. 8 lit. a) se calculează în conformitate cu gradul de respectare și includere în raportul de audit statutar a elementelor prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta procedură.

(2) În înțelesul art. 8 lit. b), termenul de *auditor statutar implicat în misiunea de audit statutar* include și auditorul statutar care asigură supervizarea sau revizuirea misiunii.

(3) Referitor la art. 8 lit. g), în cazul în care auditorul statutar sau firma de audit are mai mulți clienți de audit statutar, se are în vedere media celor mai mici 3 onorarii.

(4) În vederea aplicării prevederilor art. 8 lit. i), se au în vedere contractele de audit statutar, astfel:

a) toate contractele de audit statutar, dacă numărul acestora este de cel mult 5 contracte;

b) 50% din totalul contractelor de audit statutar, dacă numărul acestora este cuprins între 6 și 10 contracte;

c) 40% din totalul contractelor de audit statutar, dacă numărul acestora este cuprins între 11 și 30 de contracte;

d) 20% din totalul contractelor de audit statutar, dacă numărul acestora este de cel puțin 31 de contracte.

(5) Selecția contractelor de audit statutar prevăzute la alin. (4) se realizează prin sondaj astfel: se listează numărul de identificare al contractelor, ordonate cronologic, se stabilește un pas mecanic și un număr de contract pentru pornire și se verifică contractele astfel selectate.

(6) Referitor la art. 8 lit. j), se exceptează onorariile neîncasate la termen pentru care se face dovada intrării în insolvență a clientului de audit statutar.

Art. 10. — Dacă rezultatele obținute prin aplicarea prevederilor prezentei proceduri sunt numere zecimale, pentru stabilirea rezultatelor ce sunt luate în considerare se aplică procedeul rotunjirii la cel mai apropiat număr.

Art. 11. — (1) Planificarea inspecțiilor se ajustează în funcție de noi informații sau în urma unor sesizări.

(2) Se acordă prioritate investigațiilor solicitate de către Comisia de disciplină a CSIPPC.

Art. 12. — Informațiile necesare clasificării auditorilor statutari și firmelor de audit în vederea planificării inspecțiilor se colectează de către CSIPPC, astfel:

- a) prin solicitări de informații adresate CAFR;
- b) în urma inspecțiilor efectuate de către CSIPPC;
- c) prin efectuarea de inspecții preliminare la auditorii statutari și firmele de audit cu scopul exclusiv al colectării informațiilor;
- d) în cazul în care, într-un anumit județ, numărul auditorilor statutari sau firmelor de audit ai/ale entităților de interes public este mai mic de 5, informațiile se pot solicita și prin intermediul corespondenței;

e) prin analiza realizată de către CSIPPC a rapoartelor de audit statutar a situațiilor financiare anuale existente pe piața financiară și puse la dispoziția CSIPPC de către instituțiile abilitate ale statului.

Art. 13. — Refuzul neîntemeiat al auditorilor statutari sau firmelor de audit de a pune la dispoziția inspectorilor CSIPPC documentele care cuprind informațiile solicitate constituie abatere disciplinară. În această situație, CSIPPC propune organelor competente următoarele sancțiuni:

- a) avertisment scris, în cazul primului refuz;
- b) suspendarea dreptului de exercitare a activității de audit financiar pe o perioadă cuprinsă între 3 luni și un an, în cazul celui de-al doilea refuz;
- c) retragerea calității de membru al CAFR, în cazul celui de-al treilea refuz.

*ANEXĂ
la procedură*

1. În aplicarea art. 8 lit. a) din procedură se stabilește gradul în care rapoartele de audit sunt conforme cu ISA 700 „Formarea unei opinii și raportarea cu privire la situațiile financiare”, ISA 705 „Modificări ale opiniei raportului auditorului independent” și ISA 706 „Paragrafele de observații și paragrafele explicative din raportul auditorului independent”.

2. Se acordă puncte pentru respectarea fiecărui element pe care trebuie să îl conțină rapoartele auditorilor cu privire la auditurile efectuate, conform prevederilor Standardelor

Internaționale de Audit (ISA) adoptate de către Camera Auditorilor Financiarilor din România (CAFR), astfel:

- a) Titlul
Raportul auditorului trebuie să aibă un titlu care să indice clar că este un raport al unui auditor statutar independent — 1 pct.
- b) Destinatarul
Raportul auditorului trebuie să fie adresat așa cum prevăd circumstanțele misiunii — 1 pct.
- c) Paragraful introductiv
Paragraful introductiv din raportul auditorului trebuie:

- (i) să precizeze entitatea ale cărei situații financiare au fost supuse auditului — 1 pct.;
- (ii) să precizeze faptul că situațiile financiare au fost supuse auditului — 1 pct.;
- (iii) să precizeze titlul fiecărei componente din situațiile financiare — 1 pct.;
- (iv) să facă referire la sumarul politicilor contabile semnificative și la alte informații explicative — 1 pct.;
- (v) să specifice data sau perioada acoperită de fiecare componentă din situațiile financiare — 1 pct.

d) Responsabilitatea conducerii pentru situațiile financiare

Raportul auditorului trebuie să includă o secțiune cu titlul „Responsabilitatea conducerii (sau alt termen adecvat) pentru situațiile financiare” — 1 pct.

Raportul auditorului trebuie să descrie responsabilitatea conducerii pentru întocmirea situațiilor financiare. Descrierea trebuie să includă o explicație a faptului că membrii conducerii sunt responsabili de întocmirea situațiilor financiare (1 pct.), în conformitate cu cadrul general de raportare financiară aplicabil (1 pct.), și pentru acel control intern pe care îl consideră necesar pentru a asigura că situațiile financiare întocmite sunt lipsite de denaturări semnificative, cauzate fie de fraudă, fie de eroare (1 pct.).

Atunci când situațiile financiare sunt întocmite în conformitate cu un cadru general de prezentare fidelă, explicația responsabilității conducerii pentru situațiile financiare din raportul auditorului trebuie să facă referire la „întocmirea și prezentarea fidelă a acestor situații financiare” sau la „întocmirea de situații financiare care furnizează o imagine corectă și fidelă”, așa cum este cazul în circumstanțele respective — 1 pct.

e) Responsabilitatea auditorului

Raportul auditorului trebuie să includă o secțiune cu titlul „Responsabilitatea auditorului” — 1 pct.

Raportul auditorului trebuie să precizeze că responsabilitatea auditorului este de a exprima o opinie asupra situațiilor financiare în urma auditului — 1 pct.

Raportul auditorului trebuie să precizeze că auditul a fost desfășurat în conformitate cu ISA — 1 pct.

Raportul auditorului trebuie să explice, de asemenea, că ISA prevăd ca auditorul să se conformeze cerințelor etice și că auditorul planifică și efectuează auditul în așa fel încât să obțină o asigurare rezonabilă a măsurii în care situațiile financiare sunt lipsite de denaturări semnificative — 1 pct.

Raportul auditorului trebuie să descrie un audit prin precizarea următoarelor:

- (i) un audit implică efectuarea de proceduri pentru obținerea probelor de audit referitoare la valorile și prezentările din situațiile financiare — 1 pct.;
- (ii) procedurile selectate depind de raționamentul auditorului (1 pct.), inclusiv de evaluarea riscului ca situațiile financiare să prezinte denaturări semnificative cauzate fie de fraudă, fie de eroare (1 pct.). În efectuarea acestor evaluări ale riscului, auditorul ia în considerare controlul intern relevant pentru întocmirea situațiilor financiare ale entității, în vederea elaborării de proceduri de audit adecvate circumstanțelor, dar fără a avea scopul de a exprima o opinie asupra eficacității controlului intern (1 pct.). În circumstanțele în care auditorul are, de asemenea, responsabilitatea de a exprima o opinie asupra eficacității controlului intern în paralel cu auditul situațiilor financiare, auditorul trebuie să omită formularea în care se menționează că analiza

controlului intern nu are ca scop exprimarea opiniei cu privire la eficacitatea controlului intern (1 pct.); și

- (iii) un audit trebuie să includă, de asemenea, evaluarea gradului de adecvare al politicilor contabile utilizate (1 pct.) și a caracterului rezonabil al estimărilor contabile realizate de către conducere (1 pct.), precum și prezentarea generală a situațiilor financiare (1 pct.);
- (iv) atunci când situațiile financiare sunt întocmite în conformitate cu un cadru general de prezentare fidelă, descrierea auditului din raportul auditorului trebuie să facă referire la „întocmirea și prezentarea fidelă a situațiilor financiare ale entității” sau „întocmirea de către entitate a unor situații financiare care oferă o imagine corectă și fidelă”, după cum este adecvat în circumstanțele respective — 1 pct.;
- (v) raportul auditorului trebuie să precizeze dacă auditorul consideră că probele de audit pe care le-a obținut sunt suficiente și adecvate pentru a furniza o bază pentru opinia auditorului — 1 pct.;

f) Opinia auditorului (5 pct.)

Raportul auditorului trebuie să includă o secțiune cu titlul „Opinia”. Secțiunea se redactează în conformitate cu cerințele ISA 700 „Formarea unei opinii și raportarea cu privire la situațiile financiare”.

g) Alte responsabilități de raportare (3 pct.)

În cazul în care auditorul abordează alte responsabilități de raportare în raportul auditorului cu privire la situațiile financiare care sunt suplimentare responsabilității auditorului conform ISA-urilor — de a raporta cu privire la situațiile financiare — aceste alte responsabilități de raportare trebuie să fie abordate într-o secțiune distinctă din raportul auditorului al cărei subtitlu va fi „Raport cu privire la alte cerințe legale și de reglementare”, sau un alt subtitlu adecvat conținutului secțiunii.

Dacă raportul auditorului conține o secțiune distinctă cu privire la alte responsabilități de raportare, titlurile, situațiile și explicațiile la care se face referire de la lit. c) până la lit. f) trebuie să se regăsească sub subtitlul „Raport cu privire la Situațiile financiare”. „Raportul cu privire la alte cerințe legale și de reglementare” va succeda „Raportul cu privire la Situațiile financiare”.

h) Semnătura auditorului

Raportul auditorului trebuie să fie semnat — 1 pct.

i) Data raportului auditorului (1 pct.)

Raportul auditorului trebuie să fie datat nu mai devreme de data la care auditorul a obținut suficiente probe de audit adecvate pe care să își bazeze opinia cu privire la situațiile financiare, inclusiv probe că:

- (i) toate componentele incluse în situațiile financiare, inclusiv notele aferente au fost întocmite; și
- (ii) persoanele cu autoritatea recunoscută au declarat că și-au asumat responsabilitatea pentru acele situații financiare.

j) Adresa auditorului

Raportul auditorului trebuie să specifice adresa din jurisdicția în care auditorul își desfășoară activitatea — 1 pct.

3. Gradul de respectare a cerințelor ISA enumerate în prezenta anexă se stabilește prin raportarea punctajului obținut la punctajul maxim posibil.

4. Punctajul se acordă numai dacă se respectă exprimarea din ISA, cea mai recentă versiune în limba română sau în limba engleză, de la data întocmirii raportului.

5. Orice abatere de la terminologia utilizată în ISA se justifică temeinic de către auditorul statutar sau de firma de audit inspectată, pentru a putea fi luată în calculul punctajului.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

